

Giới thiệu Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế

Truyện Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế của tác giả Miu thuộc thể loại mạt thế, nữ phụ, hiện đại. Vô tình xuyên qua một cuốn tiểu thuyết Mạt thế làm một bà cô nữ phụ vận mệnh vừa dài vừa dai lại vừa bi đát...

Tại sao lại là một bà cô? Đơn giản vì bà nữ phụ này trâu già gặm cỏ non yêu nam chính thua xa tuổi, đối đầu với nữ chính thua mình mười hai con giáp. Trần Tiểu Lam khóc không ra nước mắt quyết định vực dậy sống tới lúc nam chính xuất hiện phá tan mạt thế, bản thân kiếm một ông chồng sống yên cả đời.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nước...

Nước ở đâu mà nhiều thế này?

Ngộp quá ai cứu với...

Cứu...

“AAAAAAAAA”

Trần Tiểu Lam hét lớn, bật dậy trên giường như cái lò xo. Mồ hôi túa ra như tắm ướt đầm cả chiếc áo thun. Hai tay cô ôm mặt trấn an lại bản thân.

Kỳ quái thường ngày cô ngủ rất ngon, phải nói thậm chí là ngủ như chết. Sao hôm nay tự dung lại mơ thấy mình bị chết đuối? Thở dài một hơi chắc do bản thân bị áp lực với cuộc sống hiện tại quá nặng nên sinh ra bất an, rảnh rỗi phải đi gặp bác sĩ tâm lý thôi.

Theo thói quen Tiểu Lam quơ tay lên cái bàn kê đèn ngủ lấy điện thoại, bỗng dung lại mất thăng bằng ngã nhào xuống giường. Xoa xoa cặp mông đáng thương lại ngược lên nhìn...

Cái bàn cô đặt ở đây đâu rồi, hơn nữa đây không phải là nhà cô, nhà cô không rộng đến mức này.

Ngơ ngác nhìn xung quanh căn phòng chủ đạo màu xanh nước biển, đồ vật trang trí cũng mang theo phong cách của đại dương nào là vỏ ốc đồ này nọ. Trần Tiểu Lam cô không hề trang trí theo phong cách này, vì cô không biết bơi nên không phải là dạng người thích biển, cũng không rảnh để trang trí màu mè kiểu công chúa màu xanh này. Lại nhìn xuống hai tay, trắng nõn lại vừa thon dài, ách...

Cô là sinh viên ngành ngôn ngữ học, chuyên ngành thường xuyên viết lách lại thuận tay trái nên bàn tay trái ngón áp út có một nốt chai cực lớn, móng tay cũng không dài như vậy... Còn bàn tay này nốt chai lại ở bên phải. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

Trần Tiểu Lam trừng lớn hai mắt nhanh chóng chạy lại gần tấm gương lớn trong phòng, nhìn bản thân mình trong tấm gương từ ánh mắt ngạc nhiên sau đó lại chuyển sang nồng đậm hoảng hốt, một bộ dáng như chết đứng. Bỗng dung Tiểu Lam bật cười lớn.

Đây hoàn toàn không phải là cô mà là một thân xác vô cùng xa lạ, da cô cũng trắng nhưng trắng theo kiểu khỏe mạnh còn đây lại trắng theo kiểu yếu đuối không thường tiếp xúc với nắng và lại cô tự nhận là mình có chút nhan sắc nhưng gương mặt cô cũng không xinh đẹp một cách non nớt như vậy.

Con mẹ nó!

Chuyện gì xảy ra thế này...

Trong đầu cô tự dung xuất hiện một chuỗi lớn ký ức, nó ủa về một cách nhanh chóng khiến đầu cô có chút choáng váng, sau khi bình tâm lại, Trần Tiểu Lam lại tiếp tục ôm bụng cười, trên đời này sao lại có chuyện phi lý như thế...

Cô – Trần Tiểu Lam sinh, viên năm đầu của Đại học nhân văn ngành ngôn ngữ học, mồ côi từ nhỏ, năm nay 20 tuổi vừa mới chia tay bạn trai khoảng hai tuần sau 3 tháng tìm hiểu. Hoa lệ xuyên không vào tiểu thư thế gia cũng tên Trần Tiểu Lam, 20 tuổi, sinh viên Đại học Mỹ Thuật, bất ngờ hơn đây là một nhân vật trong quyển tiểu thuyết cô vừa đọc hôm qua...

Từ khi nào chuyện cầu huyết này lại đổ ập lên đầu cô, bỗng dung trở thành nữ phụ còn là một bà cô nữ phụ! Tuổi tác của thân thể tuy bằng tuổi cô nhưng người mà nữ phụ theo đuổi – tức nam chính thua xa cô ta tới mười năm, hơn nữa xuyên vào tiểu thuyết ngôn tình bình thường thì không nói gì, mà

đây là xuyên vào tiểu thuyết Mạt thế, tang thi hoành hành, siêu năng lực bay đầy trời, máu me tùm lùm nói trắng ra là mang yếu tố kinh dị khiến người ta ớn lạnh đi.

Còn nữa, nữ phụ trong tiểu thuyết này – là cô tuy sống dai dẳng như tiểu cường đến kết truyện nhưng kết cục lại chẳng bình thường chút xíu nào. Mẹ nó ~ thực sự là cô gặp xui tận mạng rồi, còn chưa kịp vui mừng vì hôm kia mới trúng xổ số.

Trần Tiểu Lam ngồi trên sàn nhà khoanh tay ngắm nghĩ, xuyên thì cũng xuyên rồi, không còn cách nào cũng phải chấp nhận, nam chính trong truyện là đáng cứu rồi mạt thế, cô chỉ cần sống tới lúc hắn ta xuất hiện chế ngự mạt thế bản thân cô có nhan sắc cứ kiếm một ông chồng an ổn sống đến cuối đời cũng được.

Chiều theo trí nhớ của thân thể này thì vị tiểu thư Trần Tiểu Lam này bỏ nhà đi bụi vì lý do ghét cha mình, vậy cũng tốt kiếp trước cô không có cha mẹ bây giờ nếu nhận thân thì đánh chết cô cũng không gọi người xa lạ là cha, thôi trốn được thì cứ trốn. Đây là căn nhà mà cô gái này dùng tiền thừa kế tài sản của mẹ cô ta mua lấy.

Theo trí nhớ mở ngăn kéo bàn trang điểm lấy chiếc điện thoại, khởi động máy xem thời gian.

Loading...

Ngày 8 tháng 5...

Qủa nhiên khoảng thời gian này mạt thế vẫn chưa đến, nhớ về nội dung truyện thì còn tới 6 ngày nữa mới tới mạt thế, nữ phụ như cô dĩ năng thì rất lâu mới có theo nguyên tác thì cô phải dựa vào một người đàn ông để sống sót cho tới khi dĩ năng của mình xuất hiện. Bây giờ cô cần phải công lưng chuẩn bị những thứ cần thiết, cô muốn tự mình vượt qua mạt thế không muốn dựa dẫm vào ai khác.

Hắc hóa nữ chính, cướp nam chính cô cần bản không rồi hơi nhọc công làm mấy chuyện tự đào hố chôn mình. Làm nữ phụ phải biết tiến lui thích hợp nói là vô sỉ, giáo hoạt cũng được vì cô đây chưa có muốn chết.

Vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân, sau đó ra ngoài ngồi phịch lên giường. Trong tài khoản ngân hàng của cô con một số tiền khá lớn, à phải là của nữ phụ nhưng giờ cô là cô ấy rồi nên số tiền đó dĩ nhiên thuộc về cô, không mau sử dụng chờ mạt thế ập tới chỉ còn là một đồng giấy vụn có vút cũng không ai thèm nhặt.

Mấy máy tính lên gõ một chuỗi từ ngữ dài, nhanh chóng xuất hiện ra tin tức gạo, may mắn gạo năm nay thu hoạch nhiều nên giảm giá bán, nhanh chóng dùng điện thoại gọi cho số của công ty gạo lớn nhất cả nước.

“Alo, công ty gạo Gia Phú giúp được gì cho quý khách”

Đầu dây bên kia nhanh chóng vang lên giọng nữ.

“Xin chào, tôi là Trần Tiểu Lam cảm phiền cho tôi mua hết số gạo tại xưởng của công ty”

Cô gái đầu dây bên kia có vẻ sững sốt vội hỏi lại: “Thưa quý khách, trong xưởng có rất nhiều gạo cô muốn mua hết?”

Trần Tiểu Lam nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, tôi mua hết”

“Có hơn 700 bao gạo mỗi bao nặng 30 kg là gạo chất lượng tốt, tổng thanh toán là ....., xin hỏi quý khách muốn trả tiền mặt hay chuyển khoản”

“Tôi chuyển khoản, vận chuyển gạo đến nhà kho số 4, khu An Thạch, Phố Thiên Sơn...”

“Vâng từ nay đến chiều chúng tôi sẽ vận chuyển đến, cảm ơn quý khách đã mua gạo của công ty chúng tôi. Chúc quý khách một ngày tốt lành”

Cô gái kia vừa dứt lời liền dập máy. Trần Tiểu Lam liền gọi cho ngân hàng nhờ họ chuyển khoản cho công ty gạo Gia Phú giúp cô.

Sau đó iên tiếp gọi điện và mua những thực phẩm cần dùng cho Mạt thế. Trong một buổi chiều rất nhanh chóng gạo và thực phẩm đã chất đầy nhà kho. Trần Tiểu Lam nằm phịch xuống giường nhắm nghiền mắt sau đó mới bật dậy sững sốt. Cô quên bén mắt, mua thì mua nhưng khi mạt thế ập xuống thì cất ở đâu để dành mà sử dụng.

A~

Mạt thế không có dĩ năng thì làm được gì? Dù chuẩn bị đầy đủ nhưng không có chỗ cất thì làm sao đây, trời ơi khó nghĩ quá? Số nữ phụ đúng là số con rệp...

Một ý nghĩ lóe qua trong đầu, Trần Tiểu Lam đang ôm đầu cũng giật mình...

“Đúng rồi...”

Sao cô không cướp không gian của nữ chính, cô biết rõ nguyên tác cũng biết rõ không gian dĩ năng của nữ chính từ đâu mà có, sao cô không lợi dụng điều này cướp luôn. Nữ chính Lam Nguyệt Nhu là con ruột của tác giả, hào quang bốn phía nhất định sẽ có một cái không gian nữa từ trên trời rơi xuống cho cô ta.

Như để thuyết phục trọn vẹn tâm hồn đen tối của mình, Trần Tiểu Lam độc thoại: “Trong mắt người ta nữ chính làm chuyện gì cũng vì đại cuộc, cô làm nữ phụ làm ác một cái cũng là dĩ nhiên! Hơn nữa chỉ là lấy một cái không gian nhỏ nhoi chứ có phải cướp nam nhân của cô ta đâu, giờ nữ chính cũng mới có lên tám nên người đoạt trước biết trước là chủ nhân cứ quyết định vậy đi... Haha”

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nghĩ là làm, phải nhanh tay, thời gian là vàng là bạc không được lãng phí dù chỉ là một phút.

Trần Tiểu Lam liền mở tủ quần áo tùy tiện lấy đại một chiếc quần jogger cùng chiếc áo thun màu tím. Sau khi thay vào cô nhanh chóng khóa cửa nhà rồi rời đi.

Điện thoại trong túi quần rung lên liên hồi, cô vội nhấn nút nghe: “Alo”

“Trần Tiểu Lam, cậu làm gì mà sáng nay không chịu đến trường, hôm nay là ngày giao lưu triển lãm tranh. Giáo sư Văn rất tức giận”

Một giọng nữ hồi hả vang lên.

Trần Tiểu Lam chớp chớp mắt một cái sau đó nhìn cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại “Phan Phan”.

Ra là bạn thân của cô - Tiêu Phan Phan, là một người bạn tốt. Lúc mạt thế ập xuống, Phan Phan có anh trai làm trong quân đội nên nhanh chóng được di chuyển đến nơi an toàn. Trong tình thế cấp bách ấy cô gái này vẫn không ngừng tìm kiếm cô muốn cô đi cùng. Rốt cuộc tìm không ra cô còn chết không toàn thây.

Mà cô của trước đây lại không mấy để tâm trân trọng tình cảm của Tiêu Phan Phan dành cho mình, đôi lúc còn có thái độ khinh thường cô gái này...

“Tiểu Lam cậu có nghe tớ nói gì không đấy hay cậu bị ốm”

Tiêu Phan Phan ở đầu dây bên kia không nghe thấy hồi âm liền lo lắng hỏi.

“A! Không có gì, Phan Phan tớ chỉ cảm thấy có chút đau đầu nên cúp học quên mất hôm nay có sự kiện quan trọng”

Tiêu Phan Phan nghe Trần Tiểu Lam nói cũng chỉ thờ nhẹ một hơi rồi đáp: “Vậy thì tốt, cậu mau chóng nghỉ ngơi cho khỏe còn về giáo sư Văn tớ sẽ lựa lời mà nói với thầy ấy, cậu cứ yên tâm”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“Chúng ta là bạn bè mà on nghĩ gì chứ. Tớ còn đang ở phòng triển lãm không nói chuyện lâu được thôi tớ dập máy đây...”

Tiêu Phan Phan mỉm cười nói.

“Đội đã Phan Phan, tớ vô tình biết được một chút tin tức sắp tới sẽ có Mạt thế cậu mau mau chuẩn bị thực phẩm để dành sử dụng đi”

Trần Tiểu Lam đắn đo một chút cũng mở miệng nói với cô bạn. Dù gì Phan Phan đối với cô trước đây cũng cực kỳ tốt tiết lộ một chút tin tức cũng chẳng sao.

“Tiểu Lam cậu... được rồi, thôi bye bye”

Phan Phan dường như định nói gì đó nhưng lại thôi, vội dập máy.

“Bye”

Sau khi dập máy Trần Tiểu Lam nhanh chóng xuống gara lấy xe.

Còn về phía Tiêu Phan Phan đang ở phòng triển lãm cũng vô cùng ngạc nhiên, Tiểu Lam cũng tin vào mấy chuyện như vậy sao?

“Phan Phan, mau tới đây”

Đang suy nghĩ bỗng giọng của cô bạn cùng lớp vang lên kêu Phan Phan lại gần.

Phan Phan cũng không suy nghĩ nữa. Mặt thế gì đó cô vốn không tin nhưng nếu cậu ấy đã nói vậy cô cũng nên chuẩn bị một chút cũng không sao.

_

Trần Tiểu Lam nhanh chóng lái xe rời khỏi trung tâm thành phố. Tâm trạng cô cực kỳ rối rắm, tuy nói mặt thế là tình tiết xuyên suốt câu chuyện, nhưng thật ra cũng chỉ là bố cục được sắp đặt sẵn trong tiểu thuyết.

Nhưng bản thân cô cũng chưa bao giờ thực sự thử trải qua nó.

Rốt cuộc kiếp trước cô làm chuyện gì thất đức mà kiếp này cái chuyện phi lý này lại rơi trên đầu cô chứ.

Trần Tiểu Lam tìm một chỗ để đỗ xe rồi chạy thẳng lên núi.

Trong nguyên tác vào khoảng chừng 7 năm nữa sau khi bị tang thi đánh đuổi vào đường cùng nữ chính sẽ chạy lên núi này và nhặt được không gian thần thánh.

Nói là 7 năm nhưng trong nguyên tác tình tiết 7 năm này nhảy như ngựa trôi qua cực kỳ nhanh.

Trần Tiểu Lam mau chóng đi đến chỗ cần đến là một tảng đá rất to hình bầu dục, tảng đá thoạt nhìn rất đối bình thường.

Trần Tiểu Lam loay hoay ngắm nghía nó một hồi, hết đây, rồi đập, đá nó nhưng vẫn không chút nhúc nhích. Tiểu Lam trợn mắt

“Quả nhiên nữ chính làm một lèo là xong còn nữ phụ làm tám kiếp vẫn không chút chuyển động” (==|||)

Dứt lời cô tiếp tục đi xung quanh cục đá không vẫn không thấy gì bỗng dưng đập trúng cơ quan nhanh chóng mất thăng bằng ngã xuống một cái hố. Chỉ thấy lúc cô rơi xuống cái hố liền chuyển động lấp lại, một khoảng không đen tối bao trùm lấy.

Không biết cái hố sâu bao nhiêu chỉ thấy cô rơi rất lâu, tiếng gió thổi qua khiến cô lạnh run. Vì rơi sâu nên đầu óc ong ong, choáng váng đến mức thấy sao trên trời rõ ràng từng ngôi.

Bịch...

Một tiếng động chậm rãi vang lên, rơi từ một độ cao như vậy cô vẫn toàn thân không biết là nên vui hay nên buồn.

Xung quanh một mảnh tối tăm tịch mịch, yên ắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở sâu của Tiểu Lam.

Phùng...

Tiếng động vang lên làm cô giật mình, cả khoảng không tối tăm nhanh chóng được thắp sáng bằng ngọn lửa đỏ rực.

Trần Tiểu Lam vô thức đi dọc theo hành lang sáng chói, đi thẳng ra. Lúc này cô vô cùng ngạc nhiên, ở đây như vậy lại có một cái hồ.

Cái hồ chiếm diện tích rất lớn, mặt nước trong vắt, trên mặt hồ trồng rất nhiều hoa sen màu đỏ đặc biệt, cả mặt nước cũng lấp lánh ánh đỏ. Giữa hồ là một chiếc vòng tay hình như làm bằng ngọc bích mang màu đỏ nhạt đặt trên một cái trụ lớn, khắc hoa văn vô cùng tinh xảo xung quanh còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trần Tiểu Lam nhớ đến nguyên tác lại nhìn chiếc vòng tay, nó chính là không gian dị năng của nữ chính.

Cô nhanh chóng nheo mắt cười sáng lạng. Rất tốt quả nhiên cô cũng tìm thấy nó. Vội vàng nhảy vào hồ, mặt nước chuyển động nhẹ nhàng, vẫn không có chuyện gì xảy ra cho đến khi cô tới gần chiếc vòng mặt nước bắt đầu chuyển động dần mạnh lên.

Nó quả thật rất đẹp lại vô cùng tinh xảo nếu không phải nó chứa không gian dị năng hay tình hình hiện tại chuẩn bị đối mặt với mặt thế cô cũng sẽ thức thoi mà đem đi bán lấy chút tiền.

Không nghĩ nhiều nữa cô lấy tay cầm chiếc vòng lên, bỗng dưng nước trong hồ chuyển động nhanh, cả khu vực rung rung như có động đất. Vì dòng nước chuyển động cực kỳ mạnh mẽ nên làm cô mất thăng bằng chìm ngấm xuống tận đáy hồ. Trước khi mất hết ý thức cô nhỏ giọng thầm mắng:

“Con mẹ nó, tên thi là Lam mà chả có duyên với màu xanh của nước xiu nào...”

_

Ánh nắng trên trời chiếu qua khung cửa sổ, tấm rèm cửa nhẹ bay.

Trên giường lớn một cô gái xinh đẹp đang say ngủ, khung cảnh sẽ thật sự rất tuyệt mỹ nếu tướng ngủ của cô gái kia có thể bình thường hơn một chút, cái tướng ngủ đang rộng hai chân, khoe miệng còn chảy dãi kia thật sự là chọc mù mắt người khác đi.

Trần Tiểu Lam hơi nhú nhú mày hất hơi một tiếng rồi mở mắt tỉnh dậy.

Không biết có phải vì cô đang sống trong một cuốn tiểu thuyết mật thể YY vô đối nên thời gian trôi qua cực kỳ nhanh mới đây mà đã năm ngày trôi, hôm nay là ngày cuối cô được đón ánh mặt trời trong hòa bình, ngày mai sẽ thời điểm khởi đầu tất cả.

Nhìn xuống chiếc vòng đeo trên tay, lúc rơi xuống nước cô nghĩ chắc mình đã xong rồi không ngờ tỉnh dậy thì thấy chiếc vòng đeo vào tay còn chính mình nằm trong bồn tắm ở nhà.

Quả là mức độ siêu nhiên level vô địch...

Rời giường đến gần khung cửa sổ chống hông nhìn ra ngoài trời, đến bao giờ cô mới tìm được bạn trai đây...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mật Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mật Thể Đến...

Thời gian như gió, Trần Tiểu Lam vừa mới rời giường ngồi trên bệ cửa sổ một chút đã qua ngày hôm sau. Hôm nay là ngày chính thức mật thể kéo tới, nhân loại bao gồm cả cô từ khi bước vào kỷ nguyên mới luôn luôn cảm thấy con người đã cực kỳ tiến hóa bước lên một tầm cao mới, nhưng khi xuyên không vào cuốn tiểu thuyết, đầu óc của cô cũng được bổ sung thêm một phần lý thuyết không nhỏ.

Tuy đây là viễn cảnh được viết ra nhưng mà con người các cô phải chăng đã quá mức kiêu ngạo, tự cho mình không chế được vạn vật, ra sức phát triển xây dựng kỷ nguyên kèm theo đó cũng là phá hoại thiên nhiên, chống đối lại sự điều hòa của vạn vật ...

Nếu như một ngày ở thế giới thật xảy ra chuyện như thế này thì... Chắc có lẽ hối hận cũng đã muộn.

Nghĩ gì thì nghĩ, Tiểu Lam cùng liền há miệng ngáp một cái, trải qua một đêm không ngủ, Trần Tiểu Lam cảm thấy cả người có chút uể oải, tuy nhiên vì cô mong đợi muốn xem những cảnh bắt đầu của mật thể nên chịu khó một chút đợi xem cũng không cảm thấy khó chịu.

Nhìn mặt trời lên cao sáng chói ngoài kia tâm trạng cô có chút nóng nảy, ánh sáng lấp la lấp lánh thế này, nếu mà không biết nguyên tác cô cũng chẳng tin hôm nay có mật thể, điều đó chỉ có chúa mới tin nổi.

Đang nhìn trời suy tư, thì đột nhiên phát hiện bầu trời đang xanh trong kia bỗng xuất hiện những đám mây màu đỏ sẫm, mưa đá cũng theo đó mà tí tách rơi xuống tạo thành những cơn gió lốc quay cuồng.

Căn hộ của Tiểu Lam tuy nằm ở khá xa trung tâm thành phố nhưng lốc xoáy thì cực kỳ to nên có thể thấy được tình trạng tán loạn của người dân phía bên đường cùng xe cộ bị cuốn vào dòng xoáy, ở chỗ của cô tuy không có lốc xoáy nhưng mưa đá rơi ầm ầm cũng đủ hình dung. Nhưng thật kỳ lạ chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, những đám mây đỏ kia liền biến mất để lộ lại bầu trời xanh trong.

Điều này đúng thật khiến khóe môi cô chợt run rẩy...

Mẹ nó! Thật phản khoa học!

Con mưa kỳ lạ vừa dừng lại mọi người đều nhanh chóng bỏ chạy tán loạn về nhà, vì con lốc mà đường lớn bị hỏng nặng tạo thành một cái lỗ tử thần lớn sâu hoắm nhìn sơ qua không thấy đáy. Cây cối ven đường lớn cũng bật gốc ngã tán chặn mất đường đi, các căn nhà, hàng quán cũng bị tổn hại nghiêm trọng, số người chết hay bị thương được xe cấp cứu chạy tới chở đi, khu đường lớn tạm thời không lưu thông được.

Chính quyền thành phố nhanh chóng dùng máy bay cứu giúp những người mất kẹt ở hai bên miệng hố không lưu thông được. Vận động nhân lực cùng thiết bị nhanh chóng lấp hố. Tại sao cô lại biết rõ trong khi căn hộ ở xa trung tâm thành phố? Đơn giản vì sau vụ này trên ti vi nhanh chóng đưa tin tức về nó...

Nơi cô sống là thành phố Minh Tam cách thủ đô bảy giờ bay. Ngoài thành phố của cô đang sống gặp chuyện này, các thành phố khác cũng gặp chuyện tương tự.

Nhưng tất cả cũng chỉ là khởi đầu...

Trần Tiểu Lam sống ở căn hộ trong toà nhà chung cư, hiện tại thời gian lại trôi rất nhanh cô muốn đi tìm hiểu tình hình xung quanh chung cư này một chút.

Rời khỏi căn hộ của mình, Tiểu Lam đi qua căn hộ bên cạnh nhân chuông.

Cạch...

Cánh cửa mở ra, từ bên trong là một cô gái trẻ ra mở cửa ra. gương mặt thanh tú có chút ngạc nhiên nhưng sau đó lộ ra vẻ tươi cười, cô gái đó thân thiện nói:

”A, Tiểu Lam mau mau vào trong. Không ngờ cô nàng trạch nữ lại đại xá quang lâm đến khu ổ tôm này đây”

Cô gái đó mỉm cười, dùng tay kéo kéo Trần Tiểu Lam vào nhà.

Trần Tiểu Lam bước vào trong liền được cô gái đó nhấn ngồi xuống ghế. Vào trong nhà bếp lấy trà bung ra đặt trên bàn đá tới phía Tiểu Lam nói

”Em cứ tự nhiên như ở nhà”

”Thật ngại quá, làm phiền chị rồi chị Châu”

Trần Tiểu Lam ngại ngùng nhìn sự hiếu khách của Châu Mỹ An, lại đảo mắt nhìn xung quanh.

Hình như không có gì xảy ra, mọi thứ vẫn ổn.

”Ấy dà! Chị em với nhau cả, lại nói em cứ gọi chị là chị An gọi chị Châu nghe xa cách quá dù gì không nhờ em bây giờ chị cũng không còn ngồi đây...a em uống nước đi.”

Châu Mỹ An nắm tay Tiểu Lam thân thiết nói, trước đây cô vốn bị đau ruột thừa, hôm ấy chồng lại đi công tác xa may có Tiểu Lam lúc ấy vừa vặn mới chuyển đến qua chào hỏi, thấy tình cảnh ấy liền giúp cô gọi cấp cứu. Thực sự cô rất đội ơn em ấy.

”Đó cũng chỉ là chuyện nhỏ chị không cần ghi nhớ làm gì... Nghe nói chị bị ốm nên em sang thăm, chị sao rồi có khỏe hơn chút nào chưa?”

Như nhớ ra gì đó, Tiểu Lam vội nói.

”Cũng chỉ là cảm xoàng, phiền em quá nhưng nếu đã vậy thì Tiểu Lam hôm nay em ở lại đây ăn cơm nhé!”

”Vâng, nếu chị không phiền”

”Trời ạ, làm sao mà phiền được”

Châu Mỹ An cười cười.

”Hôm nay tự dừng thời tiết cũng thật lạ, nơi này ngày càng khó sống chỉ muốn lên sao hỏa ở cho xong...”

Châu Mỹ An nhún mày nói, như không xuất hiện mưa lốc xoáy rồi chỉ trong vòng ba mươi phút liền biến mất. Thật là không khoa học!

Trần Tiểu Lam mỉm cười, nếu như thế thì tốt quá rồi chị ạ!

Cạch...

Cánh cửa lại lần nữa mở ra, một người đàn ông từ ngoài vội vã chạy vào.

”An An em không sao chứ?”

Châu Mỹ An hơi kinh ngạc sau đó lại hoảng hốt nắm lấy bàn tay của người đàn ông đó lo lắng hỏi.

”A Phúc, tay anh làm sao vậy”

Châu Mỹ An nhìn tay chồng có một vết đỏ lớn vô cùng hoảng hốt. Hoàn toàn không chú tâm đến câu hỏi của chồng.

Người đàn ông - Trịnh Phúc như có như không để ý đến lời nói của vợ kiểm tra thân thể xem có bị thương gì không mới bình tâm thở phào.

”May quá em không sao... Hôm nay tình hình thời tiết rất lạ công ty cho nhân viên về sớm, anh lo em bị thời tiết này ảnh hưởng mà sinh bệnh nên nhanh chóng chạy về ngay, còn cái tay thì cũng không sao em đừng lo, từ nay nếu không có gì thì đừng ra ngoài”

Trịnh Phúc nói, gương mặt một biểu cảm cực kỳ nhẹ nhõm.

”A, Tiểu Lam em đến chơi”

Nhìn thấy Trần Tiểu Lam, Trịnh Phúc cũng vui vẻ cười chào hỏi một tiếng. Trần Tiểu Lam mỉm cười gật gật đầu tỏ ý đáp lại. Nhanh chóng quan sát Trịnh Phúc.

”Anh nhanh chóng vào trong tắm rửa một chút rồi ra ăn cơm, trông mặt mày thiếu sắc thật khó coi”

Nghe vợ nói Trịnh Phúc cũng chỉ cười xòa, vội vàng bước vào nhà tắm.

Châu Mỹ An nhìn chồng khuất bóng mới ngồi xuống ghế sofa lâm nhâm: “Thật là!”

Mà Trần Tiểu Lam nhìn thấy hai vợ chồng thân mật lại cảm thấy thật ganh tị, bao giờ cô mới có người lo lắng cho mình như vậy đây. FA đúng thật là khổ, vậy mà đứa nào dám bảo độc thân vui tính, có mà ế đến già khom trở về đất mẹ lúc đó mới hối hận.

Sau đó lắc nhẹ đầu xua tan ý nghĩ đó đi. Giờ là mặt thế rồi cô vẫn nên ném việc này ra sau đầu lo cho cái mạng con rệp này còn việc đó tính sau đi.

Trở lại với hoàn cảnh chính, anh Trịnh ở ngoài về vẫn không thấy hiện tượng gì chẳng lẽ nguyên tác thay đổi à, cũng có nguy cơ đó lắm a~

Mà Trịnh Phúc vừa bước vào nhà tắm bỗng cảm thấy choáng váng, buồn nôn. Lão đảo muốn ngã, vết đỏ ở tay bỗng dựng sừng tấy lên, nóng rất như muốn xé toác thịt để lộ cả gân ra ngoài. Đầu óc ề ề như có ai lấy búa đập mạnh vào đầu cả thân thể cũng trở nên nóng rất, có cảm giác như da thịt đang cháy xèo xèo phân hủy. Mùi hôi bốc lên, anh ta nhìn vào tấm gương trong nhà tắm thì nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh tởm hét toáng lên rồi ngất xỉu.

Châu Mỹ An cùng Trần Tiểu Lam đang nói chuyện phím nghe thấy tiếng la của chồng vô cùng kinh sợ chạy vội vào phòng tắm.

Mà khi bước vào không lâu, Trần Tiểu Lam liền nghe thấy tiếng la của Châu Mỹ An.

”AAAAAAAAA”

Trần Tiểu Lam nhanh chóng đặt ly trà xuống chạy vào bên trong chỉ thấy ở phòng tắm bốc lên mùi hôi thối khiến cô có cảm giác kinh tởm muốn nôn hết ra ngoài. Kiểm chế cảm giác buồn nôn cố nheo mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Nếu cô thật sự có tiền sử bệnh tim thì lúc này đã đau tim chết không nhắm mắt lúc nào không hay.

Trước mắt cô là một thân thể máu thịt bầy hầy bị phân hủy, cô còn vô tình nghe thấy tiếng xèo xèo như thiêu đốt da thịt cho nó phân hủy ngày càng nhanh. Thân hình trước mắt vô cùng khó coi, hai mắt trợn trắng, mồm há lớn để lộ hàm răng nanh màu vàng, liên tục chảy nước dãi đục ngầu sền sệt, cái lưỡi dài thè ra ngoài càng nhìn càng không thuận mắt chỉ hận không mau chạy thoát khỏi cái chỗ quái quỷ này. Nhưng Trần Tiểu Lam vốn trâu bò ngoan cường ở lại nhìn chăm chăm con quái vật đang cào xé thân thể Châu Mỹ An, cô liền nhận ra đây vốn là Trịnh Phúc. Nhìn hai mắt Châu Mỹ An trợn ngược một biểu tình không thể tin nổi. Cô lại cảm thấy thương xót. Chị An lúc này còn cười vui vẻ mời cô ở lại ăn cơm...

Cặp vợ chồng này vừa mới khiến cô cảm thấy ghen tị muốn mau tìm bạn trai...

Trịnh Phúc - anh ta cư nhiên lại thành ra thế này...

Trần Tiểu Lam liên tục lùi về sau dùng tay bịt chặt mũi miệng không để lộ hơi thở, quả nhiên hôm nay là ngày mặt thế kéo tới. Nhìn máu tươi cùng thịt vụn chảy lênh láng, Trần Tiểu Lam bỗng trượt chân mất thăng bằng. Để đứng vững liền buông hai tay bịt chặt mũi miệng ra vịn lấy khung cửa, vô tình để lộ hơi thở...

Trịnh Phúc hiện tại biến thành một tang thi (xác sống) nghe thấy hơi thở của cô liền ngược đôi mắt trắng dã lên nhìn...

Trong đầu Trần Tiểu Lam liền bật đèn đỏ

Không ổn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Ở một tiệm cà phê trong thành phố nhiều người vào đây tránh tạm thời tiết kỳ lạ, vừa thấy cơn bão kỳ quái ngừng lại vội vã hướng cửa lớn xô đẩy chạy ra ngoài. Bỗng tiếng la hét kỳ lạ vang lên. Thu hút sự chú ý xung quanh, chỉ thấy một cậu thanh niên bị đứt bàn tay nằm dãi ra đất.

”Cậu sao vậy?”

”Ôi trời sao lại bị thế này?”

...

Cậu thanh niên kiềm nén cơn đau đón chỉ tay về phía quầy phục vụ. Hét to:

”Quái...quái vật...”

Ai nấy xoay người lại, nhìn về phía cậu thanh niên chỉ, đều đồng loạt dùng tay che miệng, gương mặt tái mét toàn thân run rẩy. Chỉ thấy một cậu học sinh giờ đây không nhìn ra bộ dáng, làn da nhợt vàng khợt, đôi mắt trắng dã đang cắn xé da thịt một cô nữ sinh trung học, hàm răng cắn sâu vào bả vai chảy rất nhiều máu. Gương mặt cô nữ sinh trắng bệch cố gắng đấm đá con quái vật rời khỏi bả vai nhưng vô ích. Chỉ có thể hét lớn cầu cứu, nhưng không ai đủ can đảm cứu cô ta cả chỉ có thể thét trong vô vọng.

Cùng lúc đó nhiều người khác cũng bỗng đứng hét to liền ngã khụy xuống đất sau đó biến thành quái vật. Mùi hôi thối của xác thịt phân hủy vang lên kinh tởm.

Những người còn bình thường hoảng hốt hét toáng lên

”QUÁI VẬT GIẾT NGƯỜI... CHẠY MAU...”

Rồi sau đó xông ra ngoài, toàn bộ khu vực một mảnh náo động, những người biến thành tang thi cũng không để yên nhào tới cắn xé, người may mắn thì thoát còn những người còn lại bị cào xé cũng tương tự liền biến thành tang thi.

Nhìn thấy tình trạng cấp bách bọn họ đang đối mặt, kẻ ngu cũng biết nhân loại bọn họ đã bước vào thời kỳ tận thế. Lo sợ, hoảng hốt bao nhiêu cảm xúc đan xen bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng chạy tán loạn.

Con mưa lốc xoáy làm hư hại hàng trăm công trình lớn, có một số tòa nhà hàng quán không bị hư hại nặng, họ có thể xây dựng lại được những công trình đó nhưng điều quan trọng là chính bọn họ sẽ không còn có thể sống trong hòa bình được nữa. Tương lai còn không có ăn lấy đâu ra vật dụng để xây dựng.

Về chỗ chung cư mà Tiểu Lam đang sống những chuyện tương tự cũng xảy ra. Mà ngay lúc này chính cô cũng đang đối mặt với con quái vật kinh tởm.

Chỉ thấy Trịnh Phúc tròn đôi mắt trắng dã nhào tới phía của Trần Tiểu Lam gào lên một tiếng chói tai, cô nhanh chóng né ra đằng sau bất chấp tất cả chạy đi.

Mẹ nó, đau tim quá...

Trịnh Phúc - giờ đã trở thành con quái vật thấy cô chạy đi nhanh chóng há mồm ra thật to lao đảo chạy theo, mà Châu Mỹ An bị cắn xé nằm bất động thanh sắc dưới sàn cũng lao đảo đứng dậy chạy theo Trịnh Phúc muốn cắn xé Trần Tiểu Lam.

Cô nhanh chóng ba chân bốn cẳng bất chấp tất cả chạy ra ngoài, khi bước ra khỏi căn hộ của Châu Mỹ An cô càng sững sờ hơn nhìn thấy khung cảnh xung quanh.

Da thịt nhiều người bị phân hủy trở thành tang thi đang ra sức cắn xé những người khác, máu tươi bắn tung tóe thành những vật loang lổ cực kỳ ghê gớm, những bị cắn xé toác cả da thịt thậm chí còn thấy cả lục phủ ngũ tạng cùng cái khung xương.

Trần Tiểu Lam không phải người nhát gan nhưng nhìn thấy tận mắt những cảnh thế này cũng vô cùng sợ hãi, tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Chạy nhanh vào căn hộ của mình, khóa cửa thật chặt. Đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm thứ gì đó có thể đối đầu với tang thi thì điện thoại trong túi quần liền rung lên, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình là Phan Phan cô liền bắt máy: “Phan Phan...”

”Alo, Tiểu Lam quả như cậu nói mặt thế đến rồi, hiện tại ở ngoài đường xuất hiện rất nhiều quái vật anh tớ cũng cho xe đến nhà đưa mẹ và tớ đến thủ đô tìm nơi an toàn, Tiểu Lam cậu ở đó tớ sẽ đến đón cậu đi cùng...”

Tiêu Phan Phan giọng nói chứa nồng đậm hoang mang, không quên muốn đưa bạn mình đến chỗ an toàn.

Trần Tiểu Lam có chút cảm động, hiện tại đang trong tình hình ngàn cân treo sợi tóc mà Phan Phan còn có thể nghĩ đến mình như vậy, bạn bè có mấy ai được như cô ấy.

”Phan Phan đừng lo cho tớ, cậu cùng đi mau đến thủ đô lánh nạn trước, tớ tức khắc có thể tự bảo vệ bản thân mình...”

”Nhưng mà, Tiểu Lam...”

Phan Phan muốn nói thêm gì đó liền bị Tiểu Lam chặn họng: “Nghe lời tớ mau rồi đi trước nhất định chúng ta sẽ gặp nhau ở thủ đô... Nếu cậu còn giống dài thì coi như tớ không có người bạn như cậu, được chứ”

Tiêu Phan Phan đầu dây bên kia nghe lời nói của Tiểu Lam hai mắt đã ngấn lệ chưa kịp nói gì thì bên này, Trần Tiểu Lam đã dập máy.

Nhanh chóng vượt nhẹ vòng tay mở không gian ra, rất may mắn cô đã chuẩn bị súng cùng rất nhiều đạn, mua mấy thứ này rất khó khăn nhưng mà cô có tiền làm gì mua không nổi chứ.

Lấy súng nạp đạn vào trong mớ cửa ra, bỗng có một tang thi nhanh chóng vồ tới. Cô bắn một phát vào đầu, tang thi đó mất hết khả năng nằm yên dưới nền nhà máu chảy lênh láng. Tiểu Lam liền đá cái xác đó sang một bên. Nhìn thấy rất nhiều tang thi xung quanh liền dùng súng bắn liên tục vào đầu, chưa đầy năm phút xung quanh nhà cô đã tràn ngập máu của chúng.

Mùi hôi thối bốc lên hòa cùng mùi tanh tươi của máu tạo ra mùi hương cực kỳ kinh khủng, Tiểu Lam kiềm chế không được cảm giác buồn nôn liền cúi đầu nôn khan mấy cái.

Giờ trời đã tối nhưng lại không mang một màu đen mà lại nhuộm sắc đỏ, nhìn ra phía đường lớn chỉ thấy một mảnh tan hoang lác đác một vài tang thi lao đảo bước đi.

Đi dọc theo hành lang rời khỏi chung cư, ánh đèn mờ mờ ở hành lang soi từng bước chân của cô. Đến cuối hành lang chuẩn bị bước xuống cầu thang, thình lách nhảy bén phát hiện tiếng gào của tang thi phía dưới liền nhanh chân chạy xuống cầu thang, quả nhiên nhìn thấy một đám người bị tang thi vây xung quanh.

Đám người gồm bốn trai, ba gái. Bốn người con trai tay cầm bình cứu hỏa đang cố gắn bảo vệ ba người con gái sắc mặt trắng bệch.

Đánh hoài mà tang thi vẫn không chết bốn người con trai có chút nóng nảy nghiêng răng.

”Đánh vào đầu bọn chúng sẽ chết”

Tiểu Lam không mẫn không nhát đứng trên bậc cầu thang nói, đám người ấy ngạc nhiên nhìn cô. Tiểu Lam không nói chỉ yên lặng đứng nhìn.

Tang thi đã nhào tòi, bốn người con trai kia không có cách thoát liền nghe lời cô dùng bình cứu hỏa đập mạnh vào đầu lũ tang thi kết quả là bọn chúng mất hết khả năng nằm lết dưới đất. Khi cảm thấy mối nguy hại đã dẹp sạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Người hình như là dẫn đầu đám người đó hướng cô mỉm cười nói một tiếng: “Cảm ơn cô!”

Trần Tiểu Lam không nói gì bước chân cũng nhanh hơn bước xuống cầu thang, muốn rời khỏi khu chung cư này.

Nhưng khi đi được vài bước liền bị chặn lại, Tiểu Lam lạnh lùng ngược mắt nhìn đám người đó lạnh giọng quát: “Muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Người dẫn đầu đám người đó vừa lúc này mới nhìn về phía cô nói cảm ơn còn hiện tại cô không có làm gì bọn hấn tại sao lại chặn đường cô lại?

Đây là có ý gì?

Trần Tiểu Lam nheo mắt nguy hiểm sờ sờ cây súng ở bên hông nếu có ý đồ xấu cô sẵn sàng bắn hấn một phát diệt trừ hậu họa, dù gì trong thời mạt thế này không phải ai cũng dư hơi làm thánh mẫu bao dung.

Còn tên dẫn đầu đám người kia thấy cô biểu hiện cảnh giác liền thức thời thu lại cánh tay đang chặn đường cô.

”Hiện tại là mạt thế, nhân loại chúng ta nên cùng nhau gắng sức vượt qua khổ nạn. Vị tiểu thư đây, cô một thân yếu đuối chẳng bằng cùng chúng tôi hợp sức đi đến thủ đô”

Tên đó vừa dứt lời, cô gái có mái tóc vàng đứng đằng sau nhanh chóng chanch chua phản bác.

”Minh ca, chúng ta vốn không cần cô ta, lương thực đã ít thêm cô ta càng phiền phức, nhìn eo lả, tiểu thư như vậy cô ta nhất định là một gánh nặng”

Tên vừa nói - Lục Minh, hấn ta vốn đang tươi cười quay sang lườm cô gái tóc vàng vừa nói xong một cái, làm cô ta lạnh sống lưng nhất thời lùi ra sau một bước, khẩu khí chanch chua vừa rồi cũng không cánh mà bay.

Lục Minh trầm nghĩ, cô gái tóc vàng - Cố Nhã Nhã thật không biết nhìn người, cô gái trước mắt này chính là một người rất có thực lực. Tuy nói, tang thi vừa mới xuất hiện, nhưng bọn họ chống chọi với nó khiến toàn thân ai nấy đều trở nên bụi bặm. Còn cô gái trước mắt này thì vẫn sạch sẽ như vậy lại thêm lúc này cô còn hướng dẫn bọn họ cách giết triệt để tang thi càng thêm chứng tỏ cô rất có khả năng. Hấn là người thức thời, nếu có cô đi theo trong nhóm có thêm một trợ thủ cũng tốt giảm khả năng bị lũ quái vật tàn sát.

Trần Tiểu Lam thái độ khinh khinh nhìn Lục Minh hoàn toàn bỏ ngoài tai mấy lời hấn nói. Cô không phải đứa trẻ mới lên ba càng không phải con ngốc không hiểu rõ suy nghĩ của hấn.

”Xin lỗi tôi không có hứng thú, mạt thế tôi muốn tự mình đi, đi theo nhóm gặp toàn một lũ phế vật khả năng chết rất cao. Tôi không muốn lấy mạng sống của mình ra làm trò đùa...”

Trần Tiểu Lam thẳng thắn nói lời mất lòng.

Mà bọn họ vừa nghe xong liền hóa đá tại chỗ.

”Cô đừng có mà đem thái độ ngạo mạn ra...”

Một tên thiếu niên thân hình cao gầy nhất nhóm nghe giọng điệu của cô liền hung hăng nhào tới muốn cho cô một đấm.

Trần Tiểu Lam nhanh chóng né người sang đập vào bụng khiến hắn ngã nhào ra thềm, nhìn hắn bằng nửa con mắt, nhếch môi cười nói: “Thiếu niên bây giờ hờ tỵ là động thủ, nhà trường bộ không dạy dỗ cho các người cách lễ phép sao?”

Bọn họ thấy bạn mình bị đá văng thì vội chạy tới đỡ dậy, còn dữ tợn quát một tiếng: “Nếu gặp lại thì nhất định bọn tao sẽ không tha cho mày!”

Cô gái còn lại trong nhóm là người lên tiếng.

Trần Tiểu Lam xoay người rời đi, gấp lại sao hay cuối cùng cô chỉ gấp lại tên dẫn đầu kia.

Đi tới quầy giữ đồ, cô liền nhanh chóng lấy chiếc ba lô mình để ở đó đeo lên vai. May mắn là nó không sao cả, trong đây có giữ một số thực phẩm cần thiết, tạm thời cô không cần phải lấy thức ăn dự trữ từ không gian.

Trời tối, nhưng Tiểu Lam rất thuận thực đi ra gara lấy xe, cô cố tình để xe giấu trong góc khuất.

Ngồi lên xe cô phóng như bay rời khỏi chung cư, lái xe một đêm trời nhưng cô vẫn tiếp tục lái, cô muốn đến thủ đô thật nhanh, hiện tại chỉ có nơi đó là tương đối an toàn nhất.

Tiểu Lam thở dài, đã hơn bảy giờ mà trời vẫn âm u sắc đỏ như vậy.

Bật tin tức sáng nay lên nghe.

“Bốn giờ sáng hôm nay một tảng thiên thạch rơi xuống bầu khí quyển phân nhánh nhỏ trực tiếp rơi xuống Trái Đất, hệ sinh thái bị phá hủy nặng nề. Vừa qua nguồn nước còn bị ô nhiễm nặng, cục tình báo thủ đô vừa đặt tên chung cho lũ quái vật hiện tại là tang thi, vừa qu....rè...rè...”

Bỗng dưng đang phát tin hiệu thì tắt, Tiểu Lam liền lấy máy điện thoại ra xem quả nhiên là mất sóng rồi.

Đang chạy giữa đường bỗng một đám tang thi lao ra, Tiểu Lam nghiêng răng ken két tăng tốc đâm mạnh vào chúng, lũ chưa chết thì vẫn lao đảo phóng theo, có con còn nhảy lên bám vào cửa xe.

Trần Tiểu Lam ớn lạnh sống lưng liền lái xe chạy áp sát mấy bức tường, chà sát triệt để khiến bọn bám lên xe cô nát thành tương, máu văng khắp cửa kính. đồng thời cũng khiến xe cô bị hỏng.

Tiểu Lam mở cửa xuống xe, tức giận đập mạnh vào mũi xe.

Xung quanh tang thi lao đảo chạy đến, Tiểu Lam nhanh chóng dùng súng bắn nát sọ bọn chúng. Nhanh chóng chạy lên đường núi, thế là cô phải kéo dài thêm thời gian đến thủ. Thật phiền phức!

Cô nhanh chóng chạy lên núi, đường núi rất bằng phẳng vì con đường này cho người ta trước đây đi du lịch lên núi. Ngoài cô ra còn có rất nhiều người khác đang chạy lên núi.

Quái, đua nhau chạy lên núi làm cái gì vậy?

Tiểu Lam nhanh chóng tóm lại một nữ sinh trung học đang vội vã tươi cười hỏi: “Em gái, cho chị hỏi mọi người chạy lên núi làm gì vậy?”

Nữ sinh trung học hơi gầy, đeo mắt kính, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc mảy may nhíu lại trả lời: “Các siêu thị trong thành phố đều bị phá nát, trên đây còn một cái vẫn chưa có ảnh hưởng gì, chúng tôi đang chạy lên đó muốn mua thực phẩm!”

Cô bé vừa nói xong, người chạy đằng trước quát to: “A Nhưng nhanh lên con!”

Cô bé liền hất mạnh tay của Tiểu Lam ra chạy về phía người phụ nữ vừa quát.

Tiểu Lam vuốt cằm, còn một cái siêu thị vẫn chưa có ảnh hưởng gì sao? Làm gì có chứ nhưng vẫn phải đến thử xem sao.

Tiểu Lam nhanh chóng chạy lên hòa vào đám người.

Đi được một lúc cũng đến nơi gọi là siêu thị, nhưng giờ ai nấy đều ngạc nhiên, gương mặt trắng bệch không một giọt máu thay vì cảm giác vui mừng vì đơn giản nơi này cũng có lương văng tang thi.

“Mẹ nó, khôn nạn!”

Một người đàn ông không nhận được thốt lên. Bây giờ bọn họ sống không được chết cũng không muốn chết đành phải liều mạng thôi.

“Mọi người bây giờ cách cuối là phải liều mạng vượt qua bọn chúng kiểm thực phẩm thôi chứ chúng ta hết cách rồi!”

Người đàn ông đó bèn nói.

Mọi người nhìn chăm chăm vào ông ta.

”Đàn ông chúng ta bây giờ là lúc chứng tỏ sức mạnh bảo vệ, ai đi theo tôi thì đứng dậy”

Sau đó những người đàn ông hay cậu thiếu niên trung học tuy có chút sợ sệt vẫn đứng dậy đi về phía người đàn ông vừa nói. Sau đó bọn họ mỗi người tìm cho mình một vũ khí.

Vì chỗ mọi người đứng khá xa tang thi nên ai nấy chuẩn bị tinh thần một lúc liền hùng hổ xông lên.

Nhìn cảnh mới đây hai người đã bị tang thi cào xé, cô nhếch môi. Lũ ngu ngốc, cô không phải là loại cảm thú gì nhưng hành động lộ liễu như bọn họ thì đúng thật là liều mạng ngu ngốc.

Tiểu Lam nhanh chóng rời xa đám phụ nữ đang ngồi run rẩy đi đến phía sau siêu thị. Người chết do tự tử chất cao thành núi, lảng vảng còn có tang thi. Tiểu Lam dùng súng bắn bọn chúng, thoát cái màu đỏ của máu tang thi nhuộm cả một khu vực. Trong đám xác chết cô nhìn thấy một cậu bé đang ngồi, toàn thân dính đầy bùn đất bẩn thỉu chỉ có đôi mắt màu đen kia vẫn sáng rực...

Chà...

Con nít sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thăng Bé!

Trần Tiểu Lam nhướn mày cười cười. Wow! Đứa nhỏ này ở trong một môi trường lảng vảng tang thi, xác người chồng chất mà ánh mắt vẫn đẹp như vậy thật hiếm à.

Trần Tiểu Lam hứng thú bước tới chỗ đứa nhỏ, tay chọc vào má nó, thấp giọng nói: “Này...”

.
. .
.

Qua hơn mười phút đồng hồ, khi cảm nhận trên đầu có một đám quạ đen bay qua, Tiểu Lam mới đứng dậy chống hông quát.

”Này, nhóc còn sống không đấy?”

Lời nói như hòa tan vào gió, Trần Tiểu Lam tròn mắt. Sau đó mới lại ngồi chồm hồm đối diện cậu nhóc mỉm cười.

”Hai mắt mở lớn như vậy chắc là sống rồi, đi theo chị, chị cho com ăn”

Lúc này cái đầu nhỏ kia mới ngẩng lên, hai mắt mới nhìn thẳng vào mắt cô gạt đầu một cái.

Tâm Tiểu Lam như lơ lửng lên chín tầng mây, đôi mắt thật đẹp. Tuy đang trong tình trạng không mấy sạch sẽ tươi đẹp gì mà ánh mắt vẫn trong sạch và sáng như sao thật sự là đáng yêu đến chết. Sau này lớn lên chắc hẳn sẽ thành một đại soái ca đáng ngưỡng mộ. Mà sao đứa nhỏ này lại tự xưng xuất hiện ở đây, còn không bị tang thi ăn thịt quả đúng là vận khí lớn. Nếu đem nó theo ít ỏi gì cũng hưởng được chút số đỏ từ nó. Quả là một kết quả tốt!

Nắm tay thằng nhỏ dắt ra khỏi đồng xác chết hôi hám dùng khăn tay lau sạch gương mặt nhỏ.

Quả nhiên là cực kỳ đáng yêu, tuy từ này có ý không hợp lắm với bé trai nhưng mà kệ đi đáng yêu vẫn là đáng yêu, không thể thay đổi được.

Tùy tiện vứt chiếc khăn tay đi, bỗng một bóng đèn lóe lên trong đầu cô. Từ hôm mạt thế bắt đầu tới giờ cô giết được không ít tang thi ấy mà lại quên mất lấy tinh hạch của chúng. Nếu sau này lỡ có dị năng còn có thể dùng nó nâng cao tu vi còn không thì trao đổi với mấy dị năng giả kiếm tiền sẽ được phát hành không lâu sau.

Trần Tiểu Lam liền nhanh chóng lấy từ trong ba lô một chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu thằng bé kèm theo một miếng sandwich lớn cho nó.

”Nhóc đứng đây một chút, đừng chạy lung tung chị đi giải quyết công việc một chút rồi sẽ đến”

Thằng bé gạt đầu, trái tim Tiểu Lam nhanh chóng rung rinh, thật là ngoan a~

Rồi nhanh chóng chạy về phía lũ tang thi nhanh chóng đeo găng tay rồi moi từ hộp sọ đã vỡ vụn lấy ra một viên đá có màu sắc xanh saphie nhét vào túi vải màu vàng. Cứ làm, cứ làm liên tục.

Còn thằng bé nhìn cô làm lại nhìn miếng bánh sandwich liền bẻ nó ra làm hai, ăn hết một nửa còn một nửa thì giữ lại. Nhìn chiếc khăn tay lúc này bị cô tùy tiện ném sang nhanh chóng chạy đến nhặt lên, ngồi chồm hổm dưới đất, đặt nó lên đùi phùi bụi rồi nhét vào túi quần.

Sau đó chạy đến chỗ cũ đứng chờ, Tiểu Lam giải quyết xong liền chạy đến bên thằng bé, tang thi bị cô bắn chết hơn mấy chục con, còn có tang thi đã chết sẵn ấy thế mà khi lấy tinh hạch chỉ thu được tám cái.

Mẹ nó !

Tức, tức, tức...

Thằng bé giật giật vạt áo của cô, Tiểu Lam nhanh chóng cúi xuống tươi cười hỏi: “Sao em muốn ăn nữa à?”

Thằng bé hơi mím môi lắc đầu, đưa nửa cái bánh còn lại cho cô. Tiểu Lam chớp mắt hơi ngạc nhiên, sau đó nghiêng đầu: “Cho chị ăn?”

Thằng bé gật đầu, khóe môi hơi cong lên.

Trần Tiểu Lam nhanh chóng cảm thấy ấm áp, xoa đầu thằng bé: “Em thật đáng yêu.”

Tuy nó vẫn chưa mở miệng nói với cô một lời nào nhưng mà hành động này quả thật khiến cô càng muốn giữ nó bên cạnh nha, mong muốn hưởng ké số đồ cũng tự nhiên không cánh mà bay đi.

Ăn xong Tiểu Lam dắt tay thằng bé muốn nhanh rời khỏi chỗ này, mau mau tìm một chỗ nào vắng vẻ mở không gian tắm rửa cho thằng bé.

”À chị tên Trần Tiểu Lam, cứ gọi chị là chị Lam hay chị Tiểu Lam đều được tất”

Tiểu Lam nở nụ cười sáng lạn, thằng bé liền mở miệng nói và câu nói đầu tiên của nó khiến đó đông đá tại chỗ.

”Lam Lam”

Giọng nói thật ngọt ngào.

Tiểu Lam khóe miệng hơi giật giật, ngay cả bạn cô còn chưa gọi cô kiểu đó.

”Chị hai mươi rồi, nên gọi là chị đi”

Quả thật nhìn thằng bé này mới tầm có chín hay mười tuổi gì đó, nó phải kêu cô là cô hay dì mới đúng.

Nhưng bạn Tiểu Lam thân ái không muốn mình già nên gọi là chị vẫn tốt hơn.

Mặt cô vốn dĩ trẻ hơn tuổi mà bị gọi là cô hay dì gì đó cũng cảm thấy mặt mình xuất hiện thêm vài nếp nhăn. Cô vẫn muốn là sống trong ảo tưởng mình vẫn trẻ đẹp...

Nhưng mà...

”Lam Lam”

Thằng bé này nhất quyết gọi tên cô trống không như vậy, rất muốn nổi giận quát một cái nhưng cứ nhìn thấy ánh mắt của thằng bé lại muốn cắn áo mà khóc ròng. Ôi trời! Cô chịu không nổi lực sát thương vô cùng mạnh mẽ này a~

Cô thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thôi được, Lam Lam thì Lam Lam, đó giờ chỉ có em gọi chị như vậy thôi đó”

Trần Tiểu Lam Chốc lại mỉm cười, thằng nhỏ này khiến cô có cảm giác rất yêu quý đến kỳ lạ.

Nắm tay thằng bé rời khỏi chỗ này, đi ngang qua cổng trước siêu thị. Quả nhiên là một mảnh tan hoang. Khắp nơi ở đâu cũng thấy màu đỏ của máu, mùi tanh, mùi hôi thối cực độ của xác chết bốc lên. Xác người bị cào xé tang thi số lượng cũng đông lên gấp bội.

Trần Tiểu Lam chep chep miệng nhanh chóng đưa tay che hai mắt của thằng bé lại.

”Đừng nhìn, chúng ta mau đi thôi”

Lướt qua khung cảnh trước mắt, Tiểu Lam dẫn thằng bé đi sâu vào rừng.

”Không phải là chị không muốn giúp bọn họ, đơn giản là vì nạt thể lòng người bắt buộc phải trở nên ích kỷ, trước là phải bảo vệ mình đầu tiên mới dám nghĩ đến người khác. Chị cũng là nhân loại chứ không phải xác chết tâm phẫn ngừng đập như tang thi nhưng cái gì hi sinh được mình nên hi sinh. Đừng gò

bó lấy nhân nghĩa ra làm khuôn khổ để rồi khi chết lại luyến tiếc...”

Sợ thằng bé nghĩ xấu về mình cô bèn nói. Sau đó im lặng một lúc lại nói thêm.

”Chỉ không dạy em cách ích kỷ chỉ biết dẫm đạp lên người khác nhưng cũng không có nghĩa bản thân để người khác dẫm đạp lên mình. Không phải ích kỷ mà đây là tự vệ chính đáng... Đừng tin tưởng bất kỳ ai... Ngay cả chị”

Nói một lúc cô lấy tay chỉ vào mặt mình tươi cười nói.

Thằng bé vội lắc đầu lia lịa.

”Tin... Lam Lam... chỉ một mình Lam Lam...”

”A~...”

Trần Tiểu Lam sững sốt song lại bật cười khanh khách.

”Thật sự là tin tưởng mình chị sao. Vậy được, chị cũng không để em phải thất vọng”

Cô xoa xoa đầu nhỏ hơi rối.

Thằng bé nín chặt môi nhìn cô một lúc lâu. Sau đó cúi gằm mặt dưới đất. Trần Tiểu Lam rất nhanh đã đưa thằng bé đến nơi vắng người. Lấy tay đề lên môi ngậm nhẹ một tiếng: “Suyt”

Ý chỉ im lặng, mà vốn không cần phải làm ám hiệu đó, thằng bé vốn dĩ nói cũng rất ít.

Trần Tiểu Lam vuốt nhẹ chiếc vòng đeo trên tay, nó liền tạo ra phải ứng. Một ánh sáng xanh từ chiếc vòng dần lớn lên và như hút cả hai vào trong.

Sau một lúc đã không còn thấy ai đứng ở đó nữa.

Nơi Tiểu Lam cùng cậu nhóc vừa đứng là một nơi rậm rạp cỏ, cây cối cao vút. Lá rụng rất nhiều thoắt cái còn có gió nhẹ thổi. Cả hai vừa đứng đây đã biến mất để lại nơi này hết như chưa có người nào vừa đặt chân tới.

Gió rít gào qua từng khe lá...

Bỗng có một trận động đất mạnh mẽ rung chuyển cả bầu không gian, từ trên trời xuất hiện những tảng đá lao mạnh xuống với tốc độ cực nhanh. Nơi này liền tạo ra một cơn rung chuyển lớn, làm gãy hơn mấy chục cái cây. Tạo ra lỗ hổng cực đại.

Trên hòn đá có dính thứ dịch gì đó nhơn nhớt màu xanh lá. Xung quanh tỏa ra mùi hương hôi hám hòa vào không khí.

Phía xa cánh rừng là dòng suối trong, chỉ một làn gió thổi qua đã khiến nước suối trở nên bắn đục, cây cối cũng tự nhiên mà héo rụi. Khu rừng chốc cái đã thành một màu đen...

Mặt thể thực sự đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cái Tên (1)

Trần Tiểu Lam cùng cậu bé bị ánh sáng hút vào, chớp mắt một cái đã xuất hiện ở một căn nhà gỗ.

Căn nhà thoáng thoảng mùi hương dịu dàng của thảo dược. Nó dường như tách biệt với thế giới đang náo động bên ngoài dày đặc mùi hôi thối kia.

Đây chính là không gian của Tiểu Lam...

Lần đầu khi xuất hiện tại không gian này cô đã vô cùng ngạc nhiên. Theo nguyên tác mà cô ghi nhớ từ quyển tiểu thuyết không gian này của nữ chủ phải nói là vô cùng cường đại. Khắp nơi là mảnh ruộng trồng thực phẩm, còn có kho vũ khí dự phòng. Hơn nữa không gian này cực kỳ rộng. Tuy nhiên khi rơi vào tay cô lại hoàn toàn khác...

Không có kho vũ khí dự phòng vô cùng to lớn...

Không có mảnh ruộng trồng thực phẩm...

Càng không rộng rãi như tác giả miêu tả: “Không gian tuyệt đối rộng rãi như một Trái Đất phẳng nằm gọn trong chiếc vòng...”

Mà nó chỉ là một căn nhà gỗ trồng nhiều thảo dược, nếu có rộng cũng chỉ là một cái nhà kho không gian để cô cất chứa thực phẩm mình mua được.

Nó giống như là một khu nghỉ mát của mấy vị y sĩ đã hưu thì có.

Điều này càng khiến cô thêm rầu rĩ quả thật là cùng một không gian nhưng rơi vào tay nữ chính hay nữ phụ thì hiệu ứng lại khác nhau rõ rệt....

Ách... Lạc đề rồi...

Trở lại nội dung chính...

Tiểu Lam dẫn thằng bé đến khu linh tuyến nằm dưới dạng suối nước nóng nghi dưỡng vô cùng tuyệt vời.

”Nào để chị em mình cùng tắm nhé!”

Tiểu Lam tươi cười nói, cùng lắm nó vẫn còn nhỏ xíu cũng chẳng có làm sao cả.

Cô nhanh chóng cởi quần áo rồi khoác một cái khăn tắm lên, thằng bé nhìn cô đỏ mặt. Tiểu Lam hai mắt mở lớn vui vẻ...

Áy dà, con nít con nôi mà cũng đỏ mặt cơ đấy... (==|||)

”Nào để chị thay đồ cho em...”

Con vừa mới dứt lời thằng bé không chịu đứng yên nhanh chóng chạy tới nhảy vào hồ nước ngâm mình.

”Không cần...”

Nhìn thấy mặt thằng bé đã đỏ tới mang tai, cô cũng không nói gì chỉ bảo: “Ừ, em tắm đi chị đi lấy quần áo!”

Rồi nhanh chóng rời khỏi.

Không biết có quần áo cho thằng bé không đây. Sẵn tiện sang chỗ khác tắm luôn đã.

Còn về phía linh tuyến, thằng bé vẫn cứ ngâm trong nước mặt vẫn đỏ như trái cà chua chín.

Qua một hồi lâu không thấy cô trở lại, thằng bé mới đi lên bờ dáo dác nhìn xung quanh, ánh mắt dâng lên vẻ sợ hãi.

Đầu óc lúc này trở nên rất hoảng loạn.

Đâu...Đi đâu mất rồi?

Cả người vẫn mặc quần áo cũ, toàn thân vì ngâm nước mà ướt sũng.

Thằng bé hoảng loạn chạy đi tìm Tiểu Lam

Môi mấp máy: “Lam Lam...”

Mỗi nơi có bước chân ướt sũng của cậu chạy qua đều đọng lại thành một vũng nước nhỏ.

Trần Tiểu Lam từ một căn phòng khác bước ra, cô đã thay đồ mới trên tay còn cầm thêm một bộ đồ nhỏ nhắn.

Đó là do cô vận động hết công lực làm ra, tuy không phải nhà thiết kế gì như chi ít bộ đồ cô may vẫn khá ổn, ở đây không có đồ cho con nít vài hôm nữa đến thu đồ rồi cô đi mua cũng được.

Mới vừa bước ra khỏi cửa lại suýt ngã, may mắn là cô lẹ tay vịn lấy cái cột. Nhìn vũng nước nhỏ dưới chân cô chớp chớp mắt. Quái! Vũng nước này ở đâu vậy, bộ hồi nãy không gian có mưa mà mái tôn lủng lỗ nên bị đột sao?

Ngồi chồm hóm nghiên cứu vũng nước, Tiểu Lam lại chống cằm suy tư. Làm gì có chuyện mái tôn bị hỏng hóc chứ, chẳng lẽ nơi này có kẻ đột nhập à...

Trợn trừng hai mắt chưa kịp đứng dậy lại bị một cái ôm khiến cô ngã nhào ra thềm. Thằng bé không biết từ đâu xuất hiện cả người ướt sũng nằm trên người cô hai tay vòng qua cổ ôm chặt lấy.

Tiểu Lam nhìn thằng bé hai mắt nhắm tịt, cổ nhướn cổ hai tay đẩy thằng bé ra ngồi dậy, xoa xoa sau đầu. Lại nhìn thấy mặt thằng bé ướt ướt cô hoảng hốt: “Nhóc em sao vậy?”

”Lam Lam định bỏ rơi sao, không muốn...”

Trần Tiểu Lam nghe lời nói này, cảm giác hơi giận khi bị ngã cũng không cánh mà bay đi đâu mất, xoa đầu tóc ướt, lại mỉm cười: “Haizz, chị chỉ đi thay đồ thôi, còn may đồ cho em nên hơi lâu chị không đi đâu cả...”

Thằng bé vẫn tiếp tục nhào tới ôm chầm lấy cổ cô.

”Thôi nào, thôi nào, chị hứa sẽ không bỏ rơi em đâu, yên tâm nào”

Lấy tay vỗ nhẹ tấm lưng gầy nhỏ bé. Tiểu Lam nói.

Thằng bé buông tay ra nhìn cô cười một cái thật chói mắt. Tiểu Lam có xúc động muốn dùng tay che mắt quá mức chói lóa.

Hiện tại thằng bé đã tự tắm xong thân thể vô cùng sạch sẽ, cho dù có vết thương cũng đã được nước linh tuyến thanh tẩy sạch sẽ.

Làn da trắng nõn mềm mại, gương mặt tinh tế, ngũ quan non nớt nhưng vẫn lộ ra vẻ đẹp hoàn hảo. Đôi mắt đen sáng như dải ngân hà chứa đầy những ánh sao đêm, lại có chút sức quyến rũ gì đó khiến người ta mê muội, Sóng mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ hồng hơi mím lại.

Đẹp trai, đáng yêu thế này mà bà mẹ nào lại vô nhân đạo đến mức để con mình ở chỗ một bầy tang thi bản thủ vậy chứ.

Mãi ngẩn ngía bỗng nghe tiếng hát hơi vang lên: “Hát chù...”

Thằng bé hát hơi một tiếng lấy tay xoa xoa mũi.

Tiểu Lam lúc này mới hết ngẩn người, này giờ quên mất toàn thân vẫn đang ướt sũng, vội dẫn cậu bé vào căn phòng lúc này, dùng khăn bông lau tóc, rồi giúp cậu thay quần áo mình tự may.

”Chà cũng không tệ, tạm thời cứ mặc như vậy, đến thủ đô rồi mua quần áo mới sau.”

Sau đó loay hoay tìm kiếm cái lược chải tóc. Thằng bé cũng không quên tới chỗ đóng quần áo cũ, lấy chiếc khăn tay bản nhét lại trong túi quần.

Sau khi đã tìm được cái lược, Tiểu Lam nhanh chóng bế cậu ngồi trên ghế, tay dùng lược nhẹ nhàng chải tóc cho cậu.

”Đúng rồi, cha mẹ em đâu sao lại để em ở chỗ đó?”

Tiểu Lam hỏi, cô thực sự rất tò mò. Tay vẫn cặm cùi chải tóc.

Còn thằng bé nghe tới câu hỏi, ánh mắt không biểu lộ cảm xúc gì chỉ nhàn nhạt đáp lời: “Không có...”

”Hả?”

Tiểu Lam tay hơi dừng lại ngạc nhiên nói.

”Không có cha mẹ...”

Thằng bé tiếp tục nói.

Trần Tiểu Lam cười khò, thật giống cô a~ Cô cũng không có cha mẹ. Còn thằng bé thì cũng vậy. Cả hai mồ côi như nhau. Đứa nhỏ tội nghiệp mặt thế mà không ai bảo vệ chăm sóc cả. Vậy thì cô sẽ chăm sóc nó. Chăm sóc thật tốt.

”Em tên gì?”

Trần Tiểu Lam thiếu chút nữa quên mất cái tên của thằng bé, liền nhanh chóng hỏi ngay kéo lại quên mất.

Thằng bé hơi mím môi song lại lạnh nhạt mở miệng: “Hàn Dục.”

A~ Tên thật hay nha, mà khoan...khoan đã...

Bịch...

Cái lược rơi xuống sàn nhà, hai mắt Tiểu Lam trừng lớn, cái đó...

Cái tên này...

Là Hàn Dục!! Thực sự cô không nghe lầm, là Hàn Dục!!

Hàn Dục thấy các lược rơi xuống sàn nhà, xoay người nhìn biểu hiện của Trần Tiểu Lam. Hiện tại mặt của cô méo mó khó tin. Vẻ mặt ngờ nghệch, sau đó không nói không rằng lại ôm bụng cười. Cười xong lại ôm mặt nhìn chằm chằm cậu ánh mắt lóe lên tia khó tin.

Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!

Vận con rệp gì thế này?

Còn về phía Hàn Dục, ánh mắt hơi sợ hãi nhìn cô. Cậu ngạc nhiên... Lam Lam chán ghét cậu, cô ấy muốn vứt bỏ cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cái Tên (2)

Trần Tiểu Lam cười méo mó, hiện tại thực sự là lệ muốn rơi đầy mặt được cái là cô chịu đựng rất tốt nên mới kiềm được mà khóc thét.

Mẹ nó!

Hàn Dục không phải là tên của đẳng cấp thế - nam chính, hưởng hết tất cả những ánh hào quang YY do bà mẹ ruột tác giả tôn không biết bao nhiêu giấy mực để miêu tả ánh hào quang ấy.

Sao lúc đầu cô lại quên mất tại sao thằng bé này có thể sống sót khi tang thi lang vãng xung quanh như vậy, chẳng phải là do hào quang của nam chính khiến tang thi sợ hãi không dám thêm ngó thể xác của cậu hay sao chứ!

Hơn nữa cô cũng quên mất không gian này không thể cho người lạ đi vào, ngoài cô chỉ có nam chính và nữ chính vào được ấy mà thằng nhóc này lại vào được chẳng phải cũng là do hào quang nam chính nữa chứ!

Ôi mẹ ơi! Cô đã giảm thấp nhất tỉ lệ gặp mặt mấy nhân vật cường đại trong nguyên tác, giờ thăm rồi cố né vẫn dính chương!

Huhuhu! Thật muốn khóc thét mà!

Trong nguyên tác mất đến hai chương để miêu tả hán cơ mà. Nào là: “Gương mặt yêu vô đối, ánh mắt đen như muốn xoáy hết tâm can người đối diện hết vào đôi mắt ấy, sức quyến rũ cùng tà khí khiến cho người người run rẩy, Hàn Dục rất ghét ai nhìn thẳng vào mắt và khen hán đáng yêu. Đối với hán đó là sự khinh bỉ...” (Trích nguyên tác máu chó)

Nghĩ đến mà rùng mình chẳng phải từ lúc gặp mặt tới giờ cô luôn nhìn thẳng vào mắt hán hay sao còn nữa, còn khen....

”Em thật sự rất đáng yêu”

Omg! Cô đã cố quên rồi mà sao nó vẫn hiện ra. Khen nam chính đáng yêu liệu hán có một phát mà chém bay đầu cô không.

Nam chính ghét ai hỏi tới cha mẹ mình, vì hán ghét họ, hán mò côi từ nhỏ. Quá khứ của Hàn Dục thực tình là chương ngoại truyện cơ mà vì tẩm máu chó muốn ngộp nên cô bỏ qua.

Chúa ơi! Con nên làm gì đây?

Nhìn về mặt muốn khóc mà khóc không nổi của Trần Tiểu Lam. Hàn Dục nội tâm nồng đậm hoảng hốt. Lam Lam, Lam Lam chán ghét cậu, muốn vứt bỏ cậu nên mới có gương mặt ấy phải không?

Vì biết cậu mò côi nên Lam Lam muốn vứt cậu đi phải không?

Hàn Dục hoàn toàn quên mất không phải vì hoàn cảnh của cậu mà là chính cái tên của cậu khiến Trần Tiểu Lam sợ hãi~

”Lam Lam...”

Hàn Dục vì hoảng sợ mà kiềm chế không được xung quanh toát ra hàn khí. Lam Lam ghét cậu, tại sao niềm hy vọng mong manh vừa được đắp dày lại ghét cậu?

Trần Tiểu Lam bỗng dưng lạnh sống lưng nhìn Hàn Dục gương mặt đã muốn sinh khí. Nam chính đúng thật là cường đại từ nhỏ. Còn hàn khí này bây giờ khiến cô sợ run cả người.

Hai tay Hàn Dục đã siết lại thành nắm đấm.

Trần Tiểu Lam nhất thời phản ứng bằng cách ôm cậu lại, nhiều năm sau đó cô cũng không thể tin nổi lúc đó cô đã ôm Hàn Dục lại. Và cho dù nhiều năm sau đi chăng nữa, lúc nào Hàn Dục nổi điên chỉ cần Trần Tiểu Lam cô ôm cậu một cái là được. Thật sự là phép màu!

Nhưng đó vẫn là sau này, sau này a~

Hàn Dực thấy Trần Tiểu Lam ôm mình nhất thời cũng buông lỏng cánh tay đang siết lại, nội tâm dần được hòa hoãn chưa đầy một cái chớp mắt tất cả mọi thứ đã trở lại bình thường. Trần Tiểu Lam liền thở phào nhẹ nhõm buông Hàn Dực ra nhưng cánh tay vừa mới buông ra lại cảm nhận cậu nhóc nhỏ cật lực siết chặt mình, không hiểu sao cảm giác khi biết cậu là nam chính cũng ném ra sau đầu bắt giắc lại vuốt lưng vỗ về.

”Ngoan tiểu Dực”

Trần Tiểu Lam vuốt lưng gọi tên cậu, Hàn Dực đang ôm chặt cô bỗng nói:“ Lam Lam, ghét tiểu Dực sao, muốn vứt bỏ tiểu Dực sao?”

Giọng nói ngọt ngào thơ ngây đan xen chút gì đó run rẩy, Hàn Dực rất thích cô, Trần Tiểu Lam là người đầu tiên khen cậu, là người đầu tiên muốn ở bên cậu,... Lúc ở cái viện mồ côi đó không ai thương cậu cả, cũng chẳng có ai muốn ở bên cậu. Họ bảo cậu là đứa con hoang bị cha mẹ vứt bỏ, vì cô nhi viện đó ai trước đây cũng đều có cha mẹ, vì cha mẹ bọn họ chết nên mới vào đó. Còn Hàn Dực cậu từ lúc lọt lòng đã bị bỏ ở đó.

Không ai ngó ngang tới cậu...

Không ai để ý rằng tại sao cậu có thể lớn lên?

Trong mắt bọn họ luôn luôn chứa sự khinh ghét, họ hắt hủi, bỏ đói và nuôi nhốt cậu. Đến lúc mặt thế ập đến cô nhi viện đó tất cả bọn họ đều biến thành quái vật. Cậu lang thang và cuối cùng gặp được cô.

Không chán ghét hay hắt hủi cô đưa tay cứu vớt lấy mạng sống của cậu.

Cậu sợ hãi nếu cô đi mất, nhìn thấy ánh mắt lúc này của cô , cậu sợ hãi. Cô... liệu có chán ghét cậu, muốn bỏ rơi cậu.

Trần Tiểu Lam nghe giọng nói của cậu thì ngẩng người, nam chính...

Cô có phải quá lo sợ nguyên tác nên mới vậy không?

Cho dù nam chính sau này tàn bạo như thế nào thì bây giờ chẳng phải cũng chỉ mới là thằng nhỏ lên mười hay sao? Thôi được rồi, dù cho cậu là nam chính đi nữa cô vẫn muốn nuôi cậu. Nuôi cậu lớn lên đôi mắt với mặt thế, không tàn bạo, không cao ngạo cuồng sát. Chỉ đơn giản là lãnh tình bình thản mà thôi.

Làm màu nuôi nó cũng được, sao cũng được. Cô hiện tại muốn toàn tâm toàn ý nuôi dạy nó, không thể nào để cho thằng bé này mồ côi vậy được. Cô cũng mồ côi, cô hiểu rõ cảm giác không có cha mẹ, hiểu rõ cảm giác khao khát tình thương là thế nào. Sau này lớn lên nó giết cô cũng được, bây giờ việc cô cần làm là chăm sóc cho thằng bé tình thương.

Trần Tiểu Lam bỗng ngạc nhiên với suy nghĩ của mình. Từ lúc nào cô lại có thể suy nghĩ như vậy.

Dù sao, chuyện gì đến rồi sẽ đến...

Tạm thời cứ sống tốt ở hiện tại đã.

Mỉm cười vỗ nhẹ lưng Hàn Dực: “ Tiểu Dực, Lam Lam không ghét bỏ em, thương em còn không hết sao lại ghét bỏ được chứ.”

Hàn Dực nghe xong thì cánh tay ôm chặt cô buông ra, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Trần Tiểu Lam, nở nụ cười.

”Thật chứ! Vậy tại sao lúc này...”

Gương mặt thằng bé có chút đờ đẫn.

”Đương nhiên là thật , còn lúc này do tự dưng nghĩ lại chuyện rất buồn cười nên mới vậy”

Trần Tiểu Lam nhìn cậu bé nhìn cô có chút nghi hoặc bèn gạt mạnh đầu đính chính. Cô thật sự khâm phục tài nói dối của mình nha. Nhưng mà khi nhìn hai mắt thằng bé ươn ướt cô lại thấy xót xa. Trời ạ! Từ bao giờ cô lại yếu lòng thế này vậy?

Hàn Dực nghe lời cô nói vui cười nhoeo miệng cười, gương mặt sáng bừng lên rạng rỡ, chốc cái lại ôm Trần Tiểu Lam lần nữa. Trần Tiểu Lam cũng vòng tay ôm lấy cậu nhóc.

Trần Tiểu Lam mỉm cười vuốt nhẹ lưng. Có một quyết định như vậy cô cũng thấy hơi sợ sợ nhưng mà lỡ sau này có làm gì nam chính cũng sẽ tha cho cô vì công nuôi dưỡng đi.

Ây cha, quên mất. Sao cứ nghĩ đến mấy vấn đề tiêu cực rồi đem nam chính ra mà lợi dụng vậy chứ! Trước mặt cô là Hàn Dực, thằng nhóc mười tuổi không phải nam chính cuồng sát thành tính.

Lần này cô phải làm nhiều việc lắm đây.

Haiz~ Thằng bé đáng yêu ngoan ngoãn thế này mà sau này lại trở nên tàn bạo thì thật là... Khốn nạn a~

Trần Tiểu Lam cứ vô tư nghĩ ngợi cách chăm sóc cho trẻ con, cách nuôi dưỡng theo chiều hướng tốt. Mà không mấy may để tâm cậu nhóc trong ngực ôm cô nở nụ cười giảo hoạt khó nhận ra.

Ừ thì có chúa mới nhận! Và tâm niệm cầu phúc cho Tiểu Lam, từ này sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lo Lắng

Ở lại không gian chuẩn bị thêm một chút thực phẩm cùng nước uống. Trần Tiểu Lam cùng Hàn Dực chuẩn bị đầy đủ đồ dùng thì nhanh chóng rời khỏi không gian.

Tại chỗ Trần Tiểu Lam cùng Hàn Dực đứng lúc mở không gian lúc này xuất hiện một luồng sáng màu xanh. Cả hai từ trong luồng sáng đó xuất hiện. Trần Tiểu Lam nhíu mày lấy tay che mũi ngạc nhiên nhìn khung cảnh xung quanh.

Cô mới có vào không gian một lúc trở ra lại thì khung cảnh đã hoàn toàn thay đổi. Khu rừng màu xanh thay bằng màu đen đất đá trở nên cằn cỗi thiếu sức sống, trên mặt đất có nhiều tảng đá lớn trên tảng đá bám một chất lỏng màu xanh. Không khí cũng trở nên hôi thối cực độ.

Hàn Dực tay cũng che mũi ánh mắt lạnh nhạt quét xung quanh rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt. Sâu trong ánh mắt đen kia là thứ gì đó không nói rõ thành lời. Âm u và cũng thật... ngao mạn.

Trần Tiểu Lam trong lòng sôi sục như nồi canh. Lúc này ở đây có gì đó mang sức cản quét rất lớn nếu không cả cánh rừng cũng không trở nên tan hoang như vậy.

”Gừ...”

Tiếng gầm gừ khàn đục vang lên bốn phía xung quanh. Cả người Trần Tiểu Lam nhanh chóng rơi vào trạng thái chủ động ứng chiến.

Lúc này mũi hôi thối dâng lên cực độ, tản ra khắp nơi đến ngộp thở.

”Tiểu Dực cẩn thận”

Vừa nhắc xong quả nhiên xung quanh liền xuất hiện tang thi, chúng khá đông nhưng hình như chúng không để ý đến cô rất thanh thản lão đảo bước qua.

Trần Tiểu Lam nhíu mày. Thật kỳ lạ! Bọn chúng không nhắm vào tiểu Dực là đúng nhưng tại sao lại không nhắm vào cô. Còn nữa bọn chúng đi đâu vậy?

Bèn nắm tay Hàn Dực, chạy theo bọn chúng.

Khi chạy được nửa đường cô liền dừng lại, theo bản năng lùi lại một bước.

Hàn Dực thì không cảm thấy gì muốn bước tiếp nhưng khi thấy cô dừng lại cũng dừng lại theo. Nhìn thấy phản ứng như cứng đờ toàn thân của Trần Tiểu Lam cậu nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Lam Lam sao vậy?”

Trần Tiểu Lam không đáp trả câu hỏi. Cô cảm thấy có gì rất lạ, tâm trạng cô nóng nảy như đang ngồi trên lò lửa.

Ở đây có gì đó rất lạ khiến cô có cảm giác không an toàn, cứ ngỡ như nếu tiến thêm một bước thì lập tức sẽ rơi xuống vực thẳm sâu vạn trượng. Rủi ro che đi sự đáng sợ trong đáy mắt nhưng vẫn không được mắt Hàn Dực.

”Lam Lam sao vậy?”

Cậu tiếp tục hỏi, còn phối hợp kéo kéo cánh tay cô.

Trần Tiểu Lam thở một hơi dài, cô vẫn định im lặng không nói nhưng thấy phản ứng của Hàn Dực liền mở miệng: “Không sao cả...”

Lúc này tâm trạng cô hỗn loạn không có lý do chẳng biết nên trả lời thế nào chỉ có thể buộc miệng nói vậy cho cậu nhóc an tâm.

”Đi thôi...”

Trần tình con sóng trong lòng, Trần Tiểu Lam nhanh chóng kéo tay Hàn Dực chạy về phía trước. Trước mặt cô là một khung cảnh có lẽ cả đời Tiểu Lam cũng không thể quên được.

Mùi hôi thối nồng nặc, máu tươi chảy khắp nơi khiến cô muốn buồn nôn. Cô cùng Hàn Dục tùy tiện nấp sau tảng đá gần đó, cô có thể nhìn thấy rất nhiều tang thi, bọn chúng cắn xé cào cấu nhau. Thậm chí lực phủ ngũ tạng đều hiện hết ra ngoài, đầu bị nát vụn tay chân bị cắn xé không nguyên vẹn vụn vãi khắp nơi.

Cô chợt nhớ ra...

Đây là khoảnh khắc tang thi tiến hóa. Tang thi chia làm 5 cấp.

Cấp A, B, C, D và S...

Cấp S là cấp tiến hóa cao nhất và cũng là khó đối phó nhất. Cấp A là cấp bình thường có tính hạch màu lam lúc trước cô có thu được vài viên. Đến một thời gian nhất định những tang thi nghe tiếng rung trong đầu sẽ tụ hợp lại một chỗ cào cấu cắn xé nhau. Những con còn sống sót cuối cùng sau hỗn chiến sẽ được nâng cấp.

Tính hạch của cấp A thì giúp nâng cao khả năng chính xác khi chiến đấu của dị năng, còn cấp B thì trực tiếp thăng cấp. Tuy nhiên muốn đổi đầu với nó bắt buộc dị năng phải có tầm ngắm chính xác, còn người bình thường muốn đổi đầu với nó thì thà treo cổ tự tử trước còn vui vẻ hơn.

Thì ra là vì vậy nên lúc này cô mới có cảm giác hoang mang, và bọn tang thi đi theo tiếng rung trong đầu cũng chẳng thèm để ý tới cô trực tiếp bỏ đi.

”Tiểu Dục chúng ta đi mau thôi”

Cô không muốn ở lại đây chịu chết.

Trần Tiểu Lam gấp gáp nắm bàn tay nhỏ chạy đi.

Nhìn số lượng tang thi chết rất nhiều chắc cũng sắp đến lúc có con tiến hóa. Cô nên chạy đi thì hơn.

Hàn Dục chạy theo cô, ánh mắt như có như không luôn nhìn lại về phía lũ tang thi.

Mặt đất hiện tại như rung chuyển, dưới lòng đất ầm ầm như chứa sóng biển. Mặt đất chao đảo khiến Tiểu Lam mất thăng bằng muốn ngã.

Mặt đất như vỡ vụn, Trần Tiểu Lam ôm lấy Hàn Dục hét to: “Tiểu Dục ôm chặt lấy chị”

Hàn Dục nghe lời ôm chặt lấy cô, Trần Tiểu Lam thắm máng trong miệng. Chết tiết! Kỳ này coi như cô gặp xui rồi!

Mặt đất vỡ vụn, Trần Tiểu Lam cùng Hàn Dục nhanh chóng rơi xuống miệng vực do mặt đất vừa mới rung chuyển tạo thành. Tiểu Lam siết chặt lòng bàn tay. Chẳng lẽ tính mạng cô cứ như vậy mà kết thúc, không muốn.

Nếu bây giờ mở không gian phải buông Hàn Dục ra kết quả chỉ có cô được sống. Không được! Cô đã hứa phải ở bên thằng nhỏ. Không nên tham sống sợ chết.

Nhìn Hàn Dục nhắm tịt hai mắt ôm chặt lấy cô. Tiểu Lam mỉm cười, nam chính của tương lai thật xin lỗi anh dính phải phận ruồi đen của tôi rồi!

Haha...

Lúc xem phim cô thường khinh thường nấy người không ngại hy sinh cứu người khác, nhưng khi ở trong tình trạng đó cô mới nhận ra đây không phải là ngu ngốc bình thường mà là cực kỳ ngu ngốc. Nhưng cho dù có ngu ngốc cũng chẳng phải là không muốn buông tay hay sao?

Roi càng ngày càng sâu với tốc độ kinh người. Tim, gan, phổi - lực phủ ngũ tạng của cô tất cả đều muốn trôi lên trên não mà yên nghỉ.

”Lam Lam...”

Giọng nói ngọt ngào vang lên.

”Suyt”

Giọng nói đó liền im bất an phận siết chặt tay ôm cô. Thời gian trôi qua thật nhanh, nhanh tới mức Trần Tiểu Lam cô không kịp suy nghĩ mình sẽ chết như thế nào. Toàn thân hay không toàn thân?

Lý trí còn lại chút ánh sáng, Trần Tiểu Lam quật cường nghiêng rằng. Cô không muốn chết, không muốn, không muốn....

Cô còn muốn tung hoành mặt thế không thể cứ như vậy mà chết được.

”KHÔNG MUỐN...”

Kiểm không được mà hét to lên.

Ý chí sống còn thật mãnh liệt và dường như ông trời đã thấu cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Dị Năng

Trần Tiểu Lam ôm Hàn Dực cứ như vậy mà rơi xuống, tiếng đất đá ầm ầm đổ vỡ. Trái tim của Tiểu Lam như bị bóp nghẹt.

Tiếng hét của cô vang vọng dường như lấn át cả tiếng đất đá sụp đổ. Một luồng sáng phát ra ở toàn thân Tiểu Lam. Bản thân cô cũng cảm thấy não mình căng thẳng cực độ, dây thần kinh giãn ra đau đớn kịch liệt. Đầu cô đau như có hàng trăm cây búa đập vào. Mím môi cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ vì đau đớn, hai mắt cô nhắm lại, cuối cùng không kiềm được cơn đau mà mở to hai mắt.

”AAAAAAA”

Cô hét to, lập tức không gian như ngưng đọng. Từ phía dưới đáy vực tất cả đều đóng thành băng, những khối băng lớn nhanh chóng lấp đầy các lỗ hổng. Cứ như thế mà lấp lấp, chớp cái toàn bộ khu rừng đều phủ đầy băng giá lạnh lẽo.

Qua một hồi đóng băng, Trần Tiểu Lam cùng Hàn Dực đã sống sót. Ngồi trên nền băng, Tiểu Lam thờ dốc, đôi mắt nhìn vào hai bàn tay đang hơi run rẩy.

”Lam Lam, không sao chứ?”

Rõ ràng là vừa trải qua một lúc trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc nhưng Hàn Dực vẫn không thấy biểu hiện gì là sợ hãi từ trên gương mặt cậu.

Một chút cũng không!

Nhưng Tiểu Lam thì hoàn toàn khác, đầu cô vẫn nhức nhối sau vụ việc vừa rồi. Dường như không nghe thấy câu hỏi của Hàn Dực, cô đảo mắt nhìn xung quanh một lúc. Tất cả đều bị đóng thành băng.

Đây là dị năng!

Thật sự là dị năng!

Trong nguyên tác, sức mạnh vượt qua giới hạn này của con người được gọi là dị năng, nó giống như ma thuật của phù thủy hay pháp thuật của pháp sư nhưng là tuyệt đối mạnh mẽ hơn.

Sức mạnh vượt qua giới hạn này của con người chỉ xuất hiện khi vô tình trải qua một khoảnh khắc gì đó chấn động tâm lý mạnh mẽ. Sức chịu đựng cùng khả năng chế ngự tinh thần của con người ngay thời điểm đó sẽ tạo ra khả năng này, nó được gọi là dị năng. Người sử dụng nó được gọi là Dị năng giả.

Cuộc sống của con người vốn dĩ rất sung sướng trước khi mặt thế ập tới, tuy vậy chỉ cần mặt thế ập xuống thì nhân loại bị đẩy vào tình trạng bị động bất buộc phải có năng lực chế ngự tinh thần mạnh mẽ. Xuất phát từ điểm đó dị năng sẽ xuất hiện.

Nói dị năng giả là kẻ thống trị thời đại này cũng không phải điều ngoa. Vì bọn họ thực sự là chiến binh hùng mạnh, niềm hy vọng duy nhất của nhân loại trong thời đại này, mà dị năng của họ chính là thứ vũ khí tối thượng. Vô hạn khủng bố!

Dị năng giả chia làm bốn loại khác nhau và xếp vào hai nhóm: Dị năng tấn công và Dị năng phòng thủ, trị liệu.

Dị năng tấn công bao gồm dị năng giả sử dụng sức mạnh thiên nhiên và dị năng giả sử dụng thể chất vốn có.

Dị năng phòng thủ, trị liệu cũng bao gồm hai loại là dị năng giả sử dụng tinh thần lực và dị năng giả hệ thủy linh.

Dị năng giả sử dụng sức mạnh thiên nhiên, chính là các yếu tố có sẵn trong tự nhiên như: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, phong,...Mà dị năng thiên nhiên hệ thủy lại chia làm hai loại tấn công và phòng thủ, tức thủy linh và thủy chiến. Thủy chiến là năng lực hệ thủy dùng để tấn công. Dị năng giả sử dụng sức mạnh thiên nhiên hay gọi tắt là dị năng giả thiên nhiên, năng lực của họ còn có thể biến dị. Một khi biến dị thì sức mạnh cũng tăng lên gấp trăm lần.

Trong tất cả các hệ sức mạnh thiên nhiên nói tới hai chữ hoàn hảo và cường đại nhất thì phải nhắc tới các dị năng như: Hỏa, Băng, Lôi và Âm.

Hệ Hỏa là hệ u ám nhất, hơn cả hệ Âm ngay cả khi nhắc tới lửa là ánh sáng, Hệ Hỏa thiếu rui mọi thứ biến nó thành màu đen, khi biến dị hệ hỏa có thêm sự lạnh giá của hệ băng tuy đối lập tương khắc nhưng lại dung hợp đến kỳ lạ, năng lực khi biến dị vẫn chưa được kiểm chứng.

Hệ Băng là lạnh lẽo khả năng tấn công dường như là vô địch, khi biến dị có thêm phụ trợ của hệ kim và hệ hỏa khiến nó càng trở nên có uy lực kinh người.

Hệ Lôi có sức sát thương kinh khủng một khi dị năng này biến dị năng lực của nó có thể phá hủy cả một đế quốc.

Và cuối cùng là hệ Âm mang theo bóng tối bao trùm, một cái búng tay có thể nuốt chửng mọi thứ trong màn đêm. Hệ âm không biến dị nhưng năng lực của nó cũng đủ chứng minh nó là một trong những dị năng cường đại nhất.

Dị năng giả thiên nhiên hay dị năng giả thiên nhiên biến dị cả thầy bọn họ đều là những người có năng lực toàn diện và mạnh mẽ nhất trong thời mạt thế.

Dị năng giả sử dụng thể chất vốn có, họ là những dị năng giả không điều khiển được các sức mạnh trong tự nhiên. Các bộ phận trên cơ thể họ tiến hóa và tạo ra năng lực, tai, mắt, mũi, cơ bắp, tóc, thân thể và đặc biệt là não bộ.

Nếu mất tiến hóa bản thân những dị năng giả đó có thể nhìn rất xa, đôi mắt của họ còn có thể thôi miên tạo ra ảo giác giam lỏng đối thủ, kinh khủng hơn là dùng đôi mắt của họ để điều khiển, sai khiến đối phương. Đặc điểm của dị năng giả hệ này là họ có đôi mắt rất đẹp, có người bị viễn thị hoặc có thể là bị mù.

Dị năng giả tai thường đi đôi với năng lực của miệng, giống như Thuật Phong Nhĩ trong Tây Du Ký bọn họ có thể nghe được âm thanh vô cùng bình thường ở khoảng cách xa nhất định theo khả năng đồng thời năng lực của miệng cũng thể phát huy tuyệt chiêu “Sur từ gần”.

Dị năng giả mũi có thính giác cực tốt, cái mũi của họ có thể đánh hơi được mùi của tang thi dù ở khoảng cách cực xa kèm theo năng lực khống chế mùi hương, tuy nhiên nếu bị gọi là chó họ sẵn sàng khiến cho người đó chết ngạt.

Dị năng giả tóc có thể tự hóa tóc mình thành vũ khí giết chết địch thủ, ị năng giả cơ bắp có sức phá hủy vô cùng cường đại, dị năng giả thân thể có thân thể dẻo dai như cao su thuần thực sử dụng các khả năng cận chiến (cứ tưởng tượng dị năng này là năng lực của Gai- sensei trong Naruto :3).

Và cuối cùng là não bộ, khi não bị chèn ép cực độ sẽ sinh ra dị năng mang tên tinh thần lực. Đa số là nằm ở nhóm phòng thủ trị liệu nhưng những dị năng giả hệ này nằm ở trong nhóm chiến đấu là không hề tầm thường. Bọn họ có thể tập trung tiên đoán tương lai, tạo ra không gian dị năng (tuy trường hợp này rất hiếm), điều khiển xác chết... Những dị năng giả hệ này thường là nữ và đa số đều là dân biển thái, lập dị (==|||)

Về dị năng phòng thủ trị liệu không nói nhiều cũng biết, bọn họ là tập hợp những người khả năng chiến đấu yếu tuy nhiên lại không vô dụng. Vì năng lực của bọn họ có thể trị thương tạo kết giới bảo vệ thậm chí ghê gớm hơn là hồi sinh người đã chết.

Tất cả các dị năng giả đều dựa vào sức mạnh năng lực của dị năng để chia làm nhiều cấp độ trong đó thấp nhất là sơ cấp sau đó là cấp 1, cấp 2,... cho đến cấp 7 là cấp mạnh nhất. Tại mỗi cấp lại được chia thành ba giai đoạn: sơ kỳ, trung kỳ và cao kỳ và thượng kỳ.

Ký ức của cô về nguyên tác bỗng chốc vỡ òa.

Dị năng quả thật rất kinh khủng mà cô - Trần Tiểu Lam, hiện tại đã mang trong mình dị năng hệ Băng.

Không kiếm được cô lại nhìn Hàn Dục. Dị năng một rừng như vậy nhưng sau mọi thử thách nhóc này sẽ đạt được tất cả.

Dị năng của nó là hoàn hảo nhất, nó mang trong mình khả năng của tất cả các loại dị năng. Bà tác giả quả là YY quá mức mà.

”Lam Lam...”

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Hàn Dục nhíu mày nói, thấy vẻ mặt lơ là của Trần Tiểu Lam thì cố ý gần giọng.

Trần Tiểu Lam giật mình thoát khỏi con mị mòng hướng Hàn Dục cười cười: “Tiểu Dục em không sao chứ?”

Hàn Dục lắc nhẹ đầu, Lam Lam có đôi lúc rất kỳ lạ, luôn luôn nhìn cậu bằng một đôi mắt rất khó hiểu. Không phải chán ghét, cũng không phải kỳ thị hay là lợi dụng. Ánh mắt Lam Lam khi nhìn cậu rất phức tạp.

Hàn Dục cậu không phải kẻ ngốc, Lam Lam đối xử với cậu rất tốt tuy nhiên lại có hơi bài xích cậu. Lúc này Lam Lam nhìn cậu bằng một ánh mắt dường như đối với cậu là sợ hãi.

Hàn Dục mím chặt môi, ánh mắt đó chính là mang theo cảm giác sợ hãi! Nhưng cậu đã làm gì khiến Lam Lam sợ hãi?

”Lam Lam khung cảnh thế này là gì vậy?”

Hàn Dục bỏ qua điều nghi hoặc trong đầu, không sao hết chắc là do mới gặp cậu nên Lam Lam vẫn chưa quen có người đi theo mới sinh ra cảm giác bài

xích, còn ánh mắt sợ hãi kia chắc cậu nhìn lầm! Nhất định chỉ là nhìn lầm!

Vì thế bạn nhỏ Hàn Dực liền trưng ra bộ mặt đáng yêu, ngây thơ hỏi khung cảnh trước mắt.

Cậu vốn dĩ biết đây được là dị năng, còn biết rất rõ nó như chính cậu đã sử dụng qua, còn làm sao cậu biết thì chính Hàn Dực cũng không rõ, vì trong đầu cậu những dữ liệu này là có sẵn.

Và... Chắc có lẽ đánh chết cậu cũng không tin mình là nam chính cường đại trong quyền tiểu thuyết!

“À... Đây được gọi là dị năng, thứ năng lực này bộc phát khi con người đạt đến giới hạn nhất định, sức mạnh này bùng phát chứng tỏ con người đã vượt qua giới hạn của bản thân...”

Và cô đã làm được, nghĩ lại càng thấy không thể tin nổi.

Cô lúng túng giải thích cho Hàn Dực, trong nguyên tác bản thân nữ phụ cô mang dị năng hệ thủy. Không ngờ nguyên tác thay đổi cô lại mang dị năng hệ băng! Nghe như một câu chuyện cười mà chẳng đáng buồn cười.

“Ừm, ra vậy! Thế là Lam Lam có dị năng rồi.”

Hàn Dực tươi cười, gương mặt nhỏ lộ ra vẻ vui mừng thay cho Trần Tiểu Lam. Cô cũng yếu ớt cười xoa xoa đầu nhỏ của cậu nói: “Ừ, từ nay chị có thể bảo vệ cho tiểu Dực tốt hơn.”

Tâm trạng Tiểu Lam vì xuất hiện dị năng cũng có chút vui mừng, ngồi trên nền băng cũng không cảm thấy khó chịu, khoe môi cong lên nụ cười tươi tắn.

Đối diện Hàn Dực lại không cảm thấy vui vẻ, nụ cười có chút hơi cứng đờ nhưng nhanh chóng thu lại nét cứng đờ đó. Vẫn ngây thơ như một đứa trẻ bình thường.

Nhưng ai biết nội tâm đứa trẻ bình thường này lại đang xảy ra một hồi chiến tranh mãnh liệt, Hàn Dực không muốn Lam Lam bảo vệ cậu, mà chính cậu phải bảo vệ cô thật tốt. Tuy nhiên cậu quá nhỏ bé và yếu đuối vẫn chưa làm gì cho cô, hiện tại vẫn chỉ có thể núp dưới đôi cánh của cô mà sinh tồn.

Hàn Dực mong muốn lớn lên thật nhanh để bảo vệ cô. Nhất định là vậy!

“Xin lỗi!”

Một giọng nam trầm vang lên sau lưng.

Hàn Dực đứng đối diện Trần Tiểu Lam nên có thể thấy rõ ràng người đứng sau lưng cô! Hắn là ai?

Trần Tiểu Lam phải ứng chậm chạp, đứng dậy phui bụi trên quần mới xoay người mặt đối mặt với người đàn ông có giọng nói trầm.

Chỉ thấy hắn ta cao lớn, vạm vỡ, thân mình cao khoảng một mét tám. Một thân quân phục mang huy hiệu của quân đội.

Gương mặt tán ra ra khí chất cao ngạo, ánh khí của người rèn luyện trong quân trường, đôi mắt hẹp dài, tròng mắt màu nâu khói lạnh nhạt, hàng chân mày hơi nhíu lại tỏ vẻ phản kích. Sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Đi cùng anh ta cũng một trai trai có vẻ ngoài cũng rất tốt, ngũ quan hòa thuận, trên môi nở nụ cười tươi, nhưng mà ánh mắt có gì đó không tin. Hai tay chống hông nhìn về phía cô mỉm cười. Anh ta đội mũ cùng màu với quân phục.

Tiểu Lam cảm thán: Đúng là mỹ nam a~

Sóng mũi kia, anh ta có phẫu thuật thẩm mỹ không vậy?

Nghĩ thì nghĩ nhưng Tiểu Lam vẫn rất từ tốn trả lời: “Anh nói với tôi à, anh trai?”

Lấy tay chỉ vào mặt mình, trên đầu hai người đàn ông như có một đàn quạ đen bay ngang qua.

Hàn Dực không nói chỉ mỉm cười trước sự ngờ nghệch của cô.

“Là cô! Là cô đó”

Anh chàng đội mũ chỉ tay về phía cô gật đầu. Không nói với cô ta chẳng lẽ nói với thằng nhóc bên cạnh sao. Cô ta thực sự ngu ngốc hay là giả bộ ngu ngốc vậy?

Anh cùng trung tướng nhận lệnh đi giải tán khu vực này, cứu những người còn sống đến nơi an toàn. Kết quả là đến chậm một bước cả một thành phố rộng lớn một mảnh tan hoang, các công trình sụp đổ nong nạc mùi hôi thối. Ở đâu cũng thấy tang thi lảng vảng.

Quyết định về lại thủ đô, vô tình đi ngang qua khu rừng này. Không ngờ lại có động đất mạnh may mắn là bọn có dị năng nên sống sót, bỗng nhiên từ đâu lại xuất hiện dị năng.

Là dị năng hệ băng! Thật sự rất bất ngờ!

Ở thủ đô, khi mặt thể bắt đầu bùng phát dị năng xuất hiện, hiện tại ở đó cứ mười người thì có 3 người là dị năng giả. Còn khu vực này cứ tưởng không ai sống sót lại xuất hiện người có dị năng hệ băng. Cảm thấy kỳ lạ đến xem thử, không lại thấy hai người một lớn một nhỏ ở đây.

Nhóm nhà khoa học ở thủ đô nghiên cứu về mặt thể nhanh chóng đưa ra kết luận về dị năng. Dị năng hệ băng vô cùng mạnh mẽ, khi được phổ cập kiến thức về dị năng này. Họ cũng biết nó nằm trong top dị năng mạnh mẽ.

Mà trung tướng của anh thì có ý định muốn kết nạp người mang dị năng này vào quân đội. Không thể ngờ người mang dị năng này là một cô gái!

Nếu không tận mắt khung cảnh bị đóng băng lại, mà người làm đóng băng toàn bộ khu vực này là cô ta thì đánh chết anh, anh cũng phi nhỏ không tin.

Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra!

*_*_*_*_*

Nam phụ lên sân *tung bông*

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đề Nghị Của Trung Tướng

“A! Ra là tôi, các anh xin lỗi tôi làm gì, các anh làm việc gì sai trái với tôi mà phải xin lỗi?”

Trần Tiểu Lam a một tiếng rồi nhướn mày nói tiếp, xin lỗi cô làm gì. Có gì sao?

Anh chàng quân nhân đội mũ nhất thời cứng họng không biết nói gì, anh không có xin lỗi cô ta nha~ Người xin lỗi cô là lão mặt than đây này.

Ánh mắt nhất thời nhìn về phía trung tướng của mình.

“Cô có thể bỏ ra chút thời gian nói chuyện với tôi được không?”

Vị trung tướng lên tiếng. Anh ta giới thiệu: “Tôi tên Lý Khải Luân, trung tướng của cục lính đặc chủng thủ đô.”

“Còn tôi là Tần Minh, lính của anh ấy”

Anh chàng đội mũ tươi cười nói chen vào, nhìn thấy ánh mắt Lý Khải Luân nhìn chăm chăm mình vội cười hi hi lấy lòng, sau đó nhất thời cảm nín.

“Chẳng phải anh đang nói chuyện với tôi sao?”

Lời Trần Tiểu Lam vừa dứt. Cả ba người con trai ở đây nhất thời khóe môi run rẩy. Đặc biệt là Tần Minh, anh chàng ôm bụng cười ra mặt.

“Anh có chuyện gì thì nói đi, trước tiên xin đính chính tôi không phải là bác sĩ.”

Mặt thể đến, mấy quân trại hay đi chiêu mộ bác sĩ lắm. Ngộ nhờ anh ta tưởng cô là bác sĩ thì khổ. Đính chính trước vẫn tốt hơn.

Hân Dực vừa nghe xong trực tiếp bụm miệng cười, Tần Minh càng làm lộ cười to hơn. Trần Tiểu Lam nhướn mi nhìn hai người đang cười, nghiêng răng nói: “Hai người cười cái gì?”

Hân Dực nhìn gương mặt Tiểu Lam đang muốn nổi giận thức thời mà nín cười.

Cuộc nói chuyện này ngày càng đi xa quá xa... (==||)

Trên đầu Lý Khải Luân ba vạch hắc tuyến chảy dài. Ho nhẹ một tiếng, Tần Minh liền biết điều mà thu lại vẻ mặt cười cố gắng mà nín.

Tâm khảm anh đang gào thét...

Mẹ nó! Muốn thổ huyết rồi!

“Hiện tại mặt thể ập xuống, nhân loại chúng ta đang trong tình trạng khủng hoảng chưa từng thấy trong suốt mấy thập kỷ qua. Mặt thể xuất hiện dị năng bùng nổ, chúng tôi vô tình nhận thấy cô có dị năng muốn chiêu mộ vào quân đội. Vào đó có thể rèn luyện thêm đồng nghĩa với việc phục vụ cho đất

nước...”

Lý Khải Luân trực tiếp nói không muốn giông dài thêm. Cô gái này trong đầu ý nghĩ rất phong phú nếu không nói luôn, chỉ sợ từ nay đến sáng mai cuộc nói chuyện không có mục đích này sẽ ảnh hưởng đến thời gian của anh.

Hàn Dực nghe xong đầy mắt dâng lên một tia lạnh lẽo rồi vụt mắt còn Trần Tiểu Lam thì cực kỳ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười nói: “Thật thất lễ khi vẫn chưa giới thiệu, tôi tên Trần Tiểu Lam, còn về việc gia nhập quân đội tôi xin từ chối...”

Trong lòng Tiểu Lam thầm nghĩ, quả nhiên dị năng đã xuất hiện ở thủ đô, quân đội cũng bắt đầu truy tìm dị năng giả để đào tạo.

Tần Minh vô cùng ngạc nhiên kỳ quặc hỏi: “Trần tiểu thư, tại sao lại không?”

Anh rất tò mò, bây giờ nơi đâu cũng đầy rẫy nguy hiểm, ở quân đội chẳng phải là nơi an toàn nhất sao. Xung quanh toàn là dị năng giả, việc sống sót cũng vô cùng cao. Việc gia nhập quân đội người ta cầu còn không được, sao cô lại từ chối?

“Vi tôi không có hứng thú, quân trường đầy rẫy kỷ luật, tôi tuy không phải dạng người mèn mệ gì tự do nhưng không có nghĩa là thích bị chèn ép. Phục vụ cho tổ quốc, đó là mong muốn của thời đại bình đẳng. Còn bây giờ, mạng sống, miếng cơm manh áo còn lo chưa xong lấy đâu hơi sức mà bảo vệ người khác bảo vệ tổ quốc. Xin lỗi nếu lời này tôi nói khiến anh khó chịu - nhưng mà, tôi không phải đức thánh mẫu sẵn sàng hy sinh bản thân để bảo vệ công lý, hay bảo vệ những thứ có thể lấy mạng mình, điều anh nói làm tôi cảm thấy buồn cười vì sự ngu ngốc của nó”

Trần Tiểu Lam nhìn thẳng vào mắt Lý Khải Luân mà phát ngôn. Đó là toàn bộ suy nghĩ của cô, còn nếu hai người này muốn suy nghĩ sao về cô là quyền của họ. Cô không ép buộc bọn họ phải nghĩ tốt về mình.

Lý Khải Luân ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, anh nghĩ cô ta lúc đầu nói chuyện rất ngốc, cứ tưởng bản tính cũng vậy. Không ngờ, một người con gái sống dưới thời đại này lại có thể nói ra những lời như vậy. Có thể những lời này rất ích kỷ, sắc mùi tham sống sợ chết nhưng nếu đặt vào hoàn cảnh tang thì vậy quanh thì nó đều là những lời nói đúng. Suy nghĩ rất khôn ngoan, lời nói bén nhọn thành thạo tới mức người ta nghĩ rằng cô gái trước mắt này đã trải qua điều còn kinh khủng hơn mặt thế.

Tần Minh sửng người nhìn cô chằm chằm không nói lên lời.

Còn Hàn Dực thì nhìn cô mỉm cười tươi tắn. Trần Tiểu Lam nhìn cậu cười lại một lúc mới nắm tay cậu chuẩn bị rời đi.

“Chúng ta đi thôi tiểu Dực.”

Nói đi thì sảo đi rồi không ngờ lại bị một bàn tay nắm giữ cánh tay cô lại, bàn tay nóng rực nắm lên cánh tay có chút lạnh lẽo của cô ta ra cảm giác khiến cô ớn lạnh.

“Khoan đã...”

“Anh định làm gì?”

Hai lời nói vang lên cùng một lúc.

Lý Khải Luân nhanh chóng dành lượt nói đầu tiên: “Trần tiểu thư, tôi có thể gọi em là Tiểu Lam không? Về vấn đề gia nhập quân đội em có thể suy nghĩ lại cũng không muộn, hiện tại em nên đi cùng chúng tôi để dễ dàng suy nghĩ...”

Tiểu Lam chưa kịp phản ứng thì Hàn Dực đã phản ứng nhanh hơn, gạt lại cánh tay của Tiểu Lam đang bị Lý Khải Luân nắm. Giọng nói non nớt sắc mùi lự đạn, ánh mắt như muốn phanh thây Lý Khải Luân ra, mỉm cười: “Chú Lý xin chú tự trọng.”

Nếu đôi mắt mà biến thành dao thì lúc này Lý Khải Luân đã bị phanh thây thực sự, nhưng mà sau này đôi mắt này cũng có thể sẽ biến thành dao lắm! Chờ tương lai đi!

Lý Khải Luân chốc cái không tự chủ lui ra sau một bước, nhìn nụ cười của Hàn Dực trong lòng có chút lạnh đi. Nhíu mày nhìn chằm chằm cậu.

Còn Tần Minh lại bắt đầu sự nghiệp ôm bụng cười, ai da trung tướng của anh bị gọi là chú, là chú nha~ Nếu mà mấy anh em trong đội biết chắc cũng cười đến bò không nổi. Thường ngày được xem là đẹp trai lại lảng được người ta gọi là anh~ anh~ anh~ bây giờ gọi là chú.

Ánh mắt anh nhìn về phía Hàn Dực đầy cảm thán thiếu điều là giờ ngón trỏ khen ngợi, khá lắm nhóc danh xưng này sẽ đưa vào huyền thoại~ Haha.

Trần Tiểu Lam lúc này đầu óc mới hoạt động lại, nhíu mày nhìn Lý Khải Luân: “Xin lỗi tôi đã quyết định rồi, nói không là không. Còn việc gọi thẳng tên thì tôi nói luôn, chúng ta chưa thân thiết tới mức như vậy. Xin chào và hẹn không gặp lại”

Trần Tiểu Lam nói cố ý nhấn mạnh chữ không gặp lại, dắt tay Hàn Dực lướt qua người Lý Khải Luân mà đi.

Đang đi, Hàn Dực quay mặt lại nhìn Lý Khải Luân đang nhìn về phía họ le lưỡi làm mặt quỷ.

“Nhãi con không biết lớn nhỏ!”

Gắt lên một tiếng, Lý Khải Luân bỗng chốc tâm trạng trở nên nóng nảy.

Tần Minh nhìn sơ sơ cũng biết trung tướng mình hình như có hứng thú với cô gái họ Trần kia mà bị người ta từ chối còn bị thằng nhỏ chọc tức nên giận. Càng cười lớn.

Lý Khải Luân liếc mắt nhìn Tần Minh rồi đá anh ta một cái.

”Câm mồm cho tôi, kéo tôi cất lười cậu”

Tần Minh nghe giọng điệu của Lý Khải Luân là biết điều không nên đùa nữa, trung tướng nhà anh nói là sẽ làm. Anh không muốn lười mồm xa nhau nên thức thối mà câm nín.

Bỗng như nhớ ra điều gì đó, Tần Minh vội nói: “Sếp à, Trần Tiểu Lam... Không phải là tên của chị vợ anh sao?”

Đại tiểu thư Trần gia, Trần Tiểu Lam.

Không phải tên chị gái của người muốn làm đại tẩu bọn họ hay sao?

Lý Khải Luân nhìn Tần Minh sau đó ngẫm nghĩ lại nở một nụ cười.

Tần Minh liền lùi lùi ra sau mấy bước, anh tự dưng thấy mùi nguy hiểm a~

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đừng nhìn vẻ ngoài mà lầm tưởng...

Hàn Dực đi theo sau Trần Tiểu Lam, trong đầu nặng nề suy nghĩ.

Cậu... Vốn không là gì cả.

Cậu... Còn quá nhỏ, vẫn chưa xứng bước đi bên cạnh Lam Lam, shit!

Đều là do cái tên đó- Lý Trần, tên chó điên đó dám cười cười đem cậu ra làm thí nghiệm đổi lấy cái thân thể bé xíu này. Vào lúc mạt thế ập xuống còn vô nhân đạo ném cậu ra đường cười tùm tùm nói một câu...

“Boss à~ Ngài chắc đang thấy chán lắm, ra đường làm một cuộc cải cách mạt thế đi a~”

Cái tên chó điên đó... Hai tay Hàn Dực siết chặt, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo. Dường như do cậu quá “yêu thương” bọn họ chưa tuyệt tình ra tay giải quyết bọn họ lần nào nên tùy tiện leo lên đầu cậu mà ngồi đúng chứ?

Nghiến răng, hít thở thật sâu. Cậu mà trở về sẽ băm nát hán ra.

“Tiểu Dực em đang nghĩ gì vậy?”

Lời nói của Trần Tiểu Lam thành công đánh động Hàn Dực ra khỏi suy nghĩ, cậu ngược mắt lên nhìn chằm chằm Trần Tiểu Lam. Gương mặt bỗng chốc dần ra, hai tay siết lại cũng thả lỏng.

Đúng rồi... Cô gái này là cái gì mà cậu muốn được sống vai mà bước đi chứ...

Vừa kỳ lạ lại ngu ngốc...

Cô gái trước mắt này khiến cậu dường như thay đổi... Cậu rất muốn chán ghét hay thậm chí là giết chết cô nhưng vẫn không thể làm được.

Cậu vẫn không thể hiểu nổi tại sao lúc đó chỉ vì vài câu nói của cô ta mà vô thức đồng ý đi theo. Còn cố gắng giữ lại cái khăn tay bản thủ bị tùy tiện ném đi trong khi trước nay bản thân vốn ưa sạch sẽ. Lại có thể cười khi nhìn thấy cô gái này, còn giờ cái giọng ngọt ngào vô si gọi thân mật với người ta.

Mở miệng nói tin tưởng cô gái tên Trần Tiểu Lam này. Thậm chí còn cảm thấy run rẩy khi nghĩ cô sẽ bỏ rơi cậu... Hàn Dực cậu chưa bao giờ biết run rẩy, sợ hãi là gì và đó là lần đầu tiên.

Không thể trước mặt cô lộ hân khí, thậm chí còn sợ sệt việc để lộ mặt thật trước mắt cô. Chả nhẽ khi teo nhỏ đại não cậu cũng teo lại theo rồi hay sao?

Thậm chí còn diễn kịch trước mặt cô gái này muốn được cô chú ý hay còn có cảm giác chán ghét những kẻ tiếp cận cô, là vì tham luyến cái hơi ấm cô

đem lại sao?

Trần Tiểu Lam rót cuộc là người thế nào? Cô coi trọng cậu như vậy nếu khi biết con người thật sự của cậu sẽ lộ ra gương mặt thế nào? Kinh tởm, chán ghét hay là như lũ người kia tránh cậu như tránh tà?

Ngoại trừ lũ chó điên kia tuy luôn thích đùa giỡn với sự lạnh nhạt của cậu nhưng bọn họ một lòng trung thành với cậu, tin tưởng cậu, Lý Trần chấp nhận mất một cánh tay để bảo vệ cậu tận tâm giúp sức trên con đường củng cố địa vị bản thân, Tên phong lưu Diệp Quang vì cậu mà suýt chết hàng chục lần, còn có ba tên dõ hơi kia... Bọn họ luôn toàn tâm vì cậu không ngại khổ xem cậu như mặt trời. Thì cô gái này vẫn chưa làm gì to lớn cho cậu. Cậu và cô gái này cũng chưa từng gặp mặt qua, tại sao cô đối với cậu nhiều lần sinh ra cảm giác sợ hãi?

Chỉ vì một cái ôm, chỉ vì một lời nói khiến cậu sinh ra cảm giác tin tưởng... Rốt cuộc là vì cái gì?

Hàn Dực trí tuệ của mày bị móc ra ném cho chó rồi hay sao?

Trông thấy Hàn Dực cứ nhìn mình chăm chăm, Tiểu Lam thở dài chắc thằng nhỏ này lại nghĩ mấy chuyện không đâu rồi buồn rầu.

Tiểu Lam mỉm cười ngồi xổm xuống vòng tay ôm Hàn Dực vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ bé.

“Tiểu Dực từ này không phải cô đơn nữa, chẳng phải đã có chị bên cạnh rồi sao?

Em sẽ không bị bắt nạt hay phải chịu đói nữa. Quá khứ là khoảng thời gian không phải ai cũng muốn nhớ. Em biết không, quá khứ của chị khiến chị rất muốn quên đi. Nó u ám và khiến chị sợ hãi khi đối mặt với nó. Chúng ta có thể quá khứ rất khác nhau nhưng lại có chung một chấp niệm muốn quên nó đi. Chị giống tiểu Dực, chị muốn hiểu rõ em hơn muốn bảo vệ em. Nên tiểu Dực không cần lo lắng gì hết chỉ cần tin tưởng chị là được rồi...”

Trần Tiểu Lam giọng nói trầm xuống thật dịu dàng, đôi mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của Hàn Dực chậm rãi nói từng lời.

Cô đã đọc qua quyển tiểu thuyết, ngoài việc biết về sự lạnh lùng tàn nhẫn của nam chính cô nói trắng ra vẫn không hiểu rõ về con người này. Gia đình, tuổi thơ hay thân thế. Tất cả mọi thứ về con người này được kể trong mấy chương ngoại truyện và đáng lòng hơn là cô chưa đọc nó.

Nhưng Tiểu Lam hiểu rõ rằng, một con người máu lạnh được tạo ra bởi đồ nát trong quá khứ. Hàn Dực là nam chính thì sao chứ, bây giờ vẫn chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém chỉ cần toàn tâm toàn ý quan tâm dạy dỗ nó thì tương lai trước khi cứu rồi mặt thế nó sẽ không bị hắc hóa, sau đó cứ để nó theo trái tim tìm đến nữ chính là được rồi.

Đồng ý với suy nghĩ của bản thân Tiểu Lam ôm Hàn Dực ngày càng chặt, dường như cô muốn truyền hết hơi ấm cho đứa trẻ này.

Và... Phải cầu siêu cho cô gái nhỏ Trần Tiểu Lam vì không đọc ngoại truyện nên không biết mình bị vẽ ngoài nam chính lừa. \(\Rightarrow\)/

Nhưng đọc hay không cũng chả sao cả, vì quỹ đạo lệch rồi... Chỉ chờ kết thúc viên mãn là ô kê.

Hàn Dực khi bị Tiểu Lam ôm vào lòng rất bất ngờ, hai mắt hơi trừng lên vì ngạc nhiên. Khi nghe lời tâm tình của cô càng khiến trái tim cậu xao động...

Quá khứ của cậu cô biết được sao, cô giống cậu sao. Càng nghe càng thấy nực cười.

Ha! Cô gái này rốt cuộc muốn gì chứ...

Nói ra mấy lời đó...

Nước mắt của Hàn Dực không tự chủ mà rơi xuống, nước mắt trong suốt lăn dài trên má. Hàn Dực điên cuồng lau đi, nhưng vừa lau nó vẫn tiếp tục lăn xuống.

Mẹ nó! Khóc gì chứ!

Chẳng phải cậu vốn dĩ không cần ai quan tâm nữa hay sao, còn nước mắt, chảy thế này lỡ bị bọn Lý Trần nhìn thấy thì uy nghiêm của cậu tan nát như đậu hũ à...

Cảm thấy vai hơi ươn ướt, Trần Tiểu Lam buông Hàn Dực ra. Ngạc nhiên nhìn cậu bé nam chính đang khóc, bàn tay nhỏ điên cuồng lau nước mắt. Cô bỗng cảm thấy trong tim ấm áp đến kỳ lạ, khóe môi cong lên một nụ cười thật sâu.

Hàn Dực nhìn Trần Tiểu Lam thấy mình khóc mà cười, hai má như bị đốt nóng lên mang sắc đỏ ửng. vội vàng che mặt, ngượng quá hóa giận quát: “Cười cái gì chứ!”

Trần Tiểu Lam nghe lời này càng làm màu ôm bụng cười khúc khích. Cô thật may mắn a~ Có thể nhìn thấy bộ dạng này của nam chính, thật thú vị! Hi hi!

Nhìn cậu bé trước mắt siết chặt tay vì giận, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống. Cô ho khan một tiếng lấy trong túi chiếc khăn tay tiến tới gần cậu.

Chiếc khăn tay chạm vào má Hàn Dực khiến mặt cậu càng đỏ hơn. Trần Tiểu Lam nhẹ nhàng giúp cậu lau đi nước mắt.

Hàn Dực hất tay Tiểu Lam ra bước gần cô, đầu gục xuống vai cô im lặng.

Trần Tiểu Lam nhìn cánh tay lơ lửng trong không trung, lại nhìn thân thể nhỏ bé tựa vào vai mình, hơi chớp chớp mắt. Sau đó mỉm cười hai tay ôm lấy cậu.

“Thằng nhóc này, hôm nay buồn rầu rồi rầm vì cái gì chứ! Vui vẻ ngọt ngào như thường ngày nào, em buồn thì chị kể chuyện cổ tích cho em nghe nhé...”

“Đề nghị xem, chị kể em nghe truyện “Công chúa Bạch Tuyết” nhé! Hồi nhỏ chị thích nghe kể lắm. Ngày xưa ngày xưa có một cô gái sống cùng mẹ gè và cô con gái của mẹ ghê...”

Hàn Dực đầu gục lên vai Trần Tiểu Lam nghe cô kể mấy câu chuyện thiếu muối,

thật là, rõ ràng bảo là thích nghe kể lắm mà sao lại kể bậy bạ hết trơn vậy.

Khóe môi Hàn Dực cong lên. Cô gái này, ừ thì không đáng để tin tưởng mấy nhưng cậu sẽ hy sinh trí não mà tin tưởng cô một lần.

Teo nhỏ lại cũng không nhảm chán nhì! Ít ra còn được gặp cô gái thú vị này...

Hai người cứ thế mà ngồi ngay giữa rừng kể chuyện thiếu muối... \(\Rightarrow\)/

_

Ở một nơi nào đó xa xa...

Trong một căn phòng tối tối...

Ánh sáng mờ nhạt phát ra từ cây nến cùng những ống nghiệm vô cùng lớn.

Trong ống nghiệm là những sinh vật kỳ quái, khiến người ta nhìn thấy mà nổi hết da gà. Thí dụ như một thân thể sơ sinh màu vàng khợt lơ loét mang một cái đầu to khủng gấp hai thân thể, cái đầu trọc rách một mảng lớn để lộ sọ màu trắng.

Trên gương mặt to khủng đó bị khuyết một con mắt, hàm răng như cá mập nhọn hoắt. Càng nhìn càng khiến cho người ta ớn lạnh.

Hay là một con người nửa thân dưới là bò bị lơ loét máu thịt bầy nhầy lan khắp ống nghiệm màu đỏ máu hòa vào trong nước. Thân thể người phía trên vô cùng dị dạng. Bụng bị khoét một lỗ lớn có thể nhìn thấy lục phủ ngũ tạng lòi ra ngoài.

Và còn hơn mấy chục ống nghiệm khác.

Bên cạnh cái bàn đối diện mấy cái ống nghiệm là một nam nhân mặc áo blouse trắng đang cầm một tờ giấy. Trên bàn là mấy cái dụng cụ để làm thí nghiệm.

Nam nhân vuốt cằm nhìn tờ giấy, căn phòng rất đối im lặng.

Bỗng một tiếng vút xé gió, một vật nhọn hoắt bay vào trong với tốc độ bàn thờ.

Chỉ thấy nam nhân kia một tay cầm giấy chăm chú đọc tay còn lại đang vuốt cằm vừa vặn đưa ra kẹp lấy.

Nam nhân lấy tờ giấy treo trên chuỗi thanh đoản kiếm. Thờ dài đẩy đẩy gọng kính, giọng nói trầm phát ra trong đêm khiến người khác rợn người.

“Cái thằng dở hơi này, đã bảo đây là thời đại nào rồi còn sử dụng ba cái cách đưa tin cổ lỗ sĩ này. Vài hôm boss trở về phải đậm mắm thêm muối tống nó vào trại huấn luyện vũ khí lạnh, công nghệ gì đó cho theo kịp thời đại...”

Nam nhân vừa lẩm bẩm vừa mở tờ giấy ra đọc, chỉ thấy tờ giấy được đưa vào ngọn nến thiêu rụi, còn nam nhân đẩy đẩy gọng kính nở nụ cười vô cùng giảo hoạt.

Ầy dà, hẳn có chuyện cần làm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Khi virus tang thi bùng nổ, mặt thế ập tới chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã quét sạch toàn bộ những công trình đáng tự hào của con người đưa hành tinh xanh tiến vào một kỷ nguyên kinh khủng nhất.

Tất cả các tin tức đều đóng băng, nhà máy điện hạt nhân phát nổ, hóa chất rò rỉ, núi lửa bắt đầu hoạt động lại, băng hai cực tan ra, vô số những mảnh đất xinh đẹp bị nhấn chìm trong biển sâu. Các thành phố sầm uất trở thành vùng đất cằn cỗi của địa ngục. Sinh vật bị đột biến, động vật đột biến, bầu trời không còn tia nắng ấm áp, màu đỏ máu bao trùm lên vùng đất hoang vu. Đầu đầu cũng nghe thấy tiếng rít gào chói tay cùng mùi máu tanh tươi.

Con người chết đói trong thời kỳ này không kể xiết, đồng tiền như giấy vụn bị vò nát tùy tiện xé bỏ. Vào thời đại hiện thực lầm than, không có chúa trời hay đấng tối thượng nào ra tay đưa con người thoát khỏi thảm cảnh. Dị năng xuất hiện...

Những con người mang theo sức mạnh vượt qua giới hạn họ là người làm chủ thế giới.

Thế giới đang nằm trong chảo dầu nếu không tìm cách ngăn chặn tang thi ngày càng tiến hóa hành trình vạn năm của con người sẽ trở lại điểm xuất phát.

Hội nghị của những nhà lãnh đạo cùng các gia tộc lớn nhất toàn cầu mở ra mang theo đó là những sự thay đổi mới.

Thế giới chia làm ba vùng: Vùng căn cứ quân sự, vùng an toàn, vùng bị tang thi chiếm đóng.

Vùng căn cứ quân sự là phần rìa ngoài bao bọc vùng an toàn, lực lượng quân đội tập trung vào bảo vệ các vùng này. Vùng bị tang thi chiếm đóng là khu vực nguy hiểm đang được quân đội thăm dò và tìm kiếm người sống sót cứu ra.

Trật tự thế giới thay đổi, tiền giấy được xem là đồ bỏ và thứ dùng để buôn bán trao đổi là tình hạch của tang thi và đồng xu được chính phủ phát cho.

Quan trọng hơn cả, kẻ nắm trùm thế giới lúc này là những gia tộc mạnh nhất, những con người phi thường có thể thông thả cười đùa trong mặt thế.

Gồm có 4 gia tộc: Gia tộc Hamazaki, gia tộc họ Lý, gia tộc họ Tiêu và cuối cùng gia tộc Wilson- người mở ra cuộc hội nghị.

Những gia tộc này đều là những con người có dị năng giả bộc phát sớm nhất trong mặt thế riêng gia tộc Wilson thì thông tin về người có dị năng hay không vẫn là dấu chấm hỏi. Dù thời bình hay trong thời kỳ ngàn cân treo sợi tóc như lúc này gia tộc này vẫn là ẩn số và điều đó không có nghĩa gia tộc này sẽ xuống dốc, nó vẫn luôn đứng đầu.

Bỏ qua mấy vấn đề này, hiện tại Trần Tiểu Lam cùng Hàn Dực đang ở trong vùng cận nguy hiểm đồng nghĩa với việc họ chuẩn bị đến vùng an toàn.

Bước đi dưới bầu trời đỏ như máu khiến cho Trần Tiểu Lam phát run, toàn thân cô lạnh lẽo đến lạ.

Bỗng nhiên cô dừng lại cước bộ. Ánh mắt chợt trùng lên.

“Lam Lam làm sao thế?”

Hàn Dực thấy Trần Tiểu Lam dừng lại trung bộ mặt ngây thơ khó hiểu hỏi.

Trần Tiểu Lam đặt ngón tay lên môi hoảng hốt ra hiệu cho Hàn Dực yên lặng.

“Tiểu Dực bịt mũi lại đi, mau lên...”

Hàn Dực cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn nghe theo lời cô, bỗng dừng trong đầu xẹt qua một tia sáng y nghĩ. Hàn Dực liền hiểu...

Trần Tiểu Lam dường như cảm nhận được tang thi ở đây.

Quả đúng như suy nghĩ của cậu, Trần Tiểu Lam cảm nhận được tang thi đang đi đến đây không chỉ có một con mà rất nhiều. Cô cũng nhanh chóng dùng tay che kín mũi miệng không phát ra hơi thở.

Rất nhanh như cảm giác của cô, tang thi liền xuất hiện, chúng lao đảo bước đi, cơ thể đang bị phân hủy phát ra mùi hôi thối cực độ dù đang bịt kín mũi nhưng Trần Tiểu Lam và Hàn Dực đều ngửi thấy. Miệng chúng phát ra những tiếng rít gào chói tai tựa như cái tiếng dùng móng tay cào lên bảng cực kỳ gây khó chịu.

Một đám tang thi tầm năm con, chúng đi qua phía cả hai người, Tiểu Lam và Hàn Dực nhanh nhau né người cho chúng có chỗ đi.

Trên con đường rừng xơ xác, chúng cứ lơ đãng bước đi đụng vào mấy cái cây khô làm chúng nát vụn.

Tiểu Lam thả tay xuống nhưng đó là một quyết định sai lầm.

Tang thi vẫn chưa đi xa ngay khi Trần Tiểu Lam thả tay xuống, tang thi liền lập tức ngửi thấy mùi thức ăn tươi sống như bị kích thích điên cuồng, chúng gào rít ngày càng lớn phát ra những âm thanh chói tai hơn. Chúng nhanh chóng chạy nhào tới chỗ Tiểu Lam, tranh đua nhau.

Hàn Dực trong lòng lạnh đến cực điểm.

Tiểu Lam nhìn thấy cảnh này âm thầm trách mình quá sơ ý, nhưng cũng không để bọn chúng làm thịt cả hai người cô nhanh chóng vận dụng dị năng tạo ra một lớp tường băng bảo vệ.

Lũ tang thi không biết xuất hiện ở đâu càng nhiều điên cuồng nhào tới hòng phá vỡ lớp tường băng. Móng vuốt dài của chúng mạnh mẽ đâm vào lớp băng dày.

Trần Tiểu Lam trong miệng thảm chửi một tiếng, ngay sau đó sử dụng dị năng tạo ra mấy lưỡi dao nhọn hoắt xuyên qua lớp bảo vệ ghim thẳng vào não của lũ tang thi. Máu xanh tung tóe chảy xuống.

Có con dường như vẫn không hề hấn gì tiếp tục cào cấu lớp băng, Trần Tiểu Lam biến băng thành kiếm nhanh gọn lẹ chém đứt thân thể tang thi, sau đó dùng kiếm đâm xuyên qua đầu nó.

Cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc, Tiểu Lam thu lại bức tường bảo vệ, bỗng:

“Grào!!!”

Tiếng rít xé gió vang lên trong không trung, một đám tang thi bật nhảy trên không vurun ra móng vuốt sắc thép vồ tới phía cả hai. Trần Tiểu Lam phản ứng chậm trễ mất nhìn bọn tang thi phóng tới.

Chết rồi...

Hàn Dực lạnh lùng gương mặt nhìn đám tang thi đang tới gần.

Hơi thở để vương phát ra, toàn thân như bao phủ bởi một sự uy nghiêm đáng sợ.

Rõ ràng là mọi thứ diễn ra rất nhanh nhưng trong mắt cậu bọn chúng di chuyển rất chậm. Đầu ngón tay phát ra tia sáng địa màu cam đậm, cậu huyt sao một tiếng, khóe môi dâng lên nụ cười thị huyết hướng đám tang thi về một dấu X.

“Xoẹt!!!”

Tia chớp điện kinh người phát ra vô cùng cường bạo như đường dấu X cậu vẽ chém ba con tang thi kia mỗi con làm bốn mảnh, tốc độ xé gió khiến đất cát bay lung tung, máu màu xanh của tang thi bốc lên từng đợt hôi thối. Từ trên không trung rơi xuống ba viên tinh hạch. Hàn Dực chậm rãi bước tới dùng khăn tay trong túi quần nhặt chúng gói vào.

Mọi chuyện nhanh đến nỗi Tiểu Lam mặt dại ra không dám tin.

Hàn Dực lơ đãng trên đầu ngón tay phát ra một ngọn lửa đỏ rực, liếc mắt nhìn nó một cái liền dùng ngọn lửa đỏ chém đứt con tang thi ra làm hai, rồi thiêu rụi nó. Ngọn lửa diễm lệ nhanh chóng lan ra những tán cây khô tạo nên một vụ cháy lớn. Mà Hàn Dực chỉ lạnh nhạt đứng đó nhìn.

Khóe môi dâng lên nụ cười nhạt....Lũ rác rưởi...

Trần Tiểu Lam nghe tiếng lửa đốt cháy thì chợt bừng tỉnh, Hàn Dực bước tới gần cô, trên mặt hiện lên sự lo lắng một đứa trẻ e ngại đưa cho cô ba viên tinh hạch gói trong khăn tay.

“Lam Lam...”

Cô chỉ thấy thằng bé giọng run run như sắp khóc, ánh mắt liên hiện lên vẻ dịu dàng.

“Không sao đâu, cái loại năng lực này không có gì phải sợ. Sau này chỉ được dùng nó để cứu người đừng dùng để hại người. Em hiểu chưa?”

Trần Tiểu Lam nhìn thấy vẻ mặt lo sợ của Hàn Dực, toàn bộ hình ảnh chiến đấu lúc này đều bỗng chốc quên sạch.

Hàn Dực gật gù đầu tiếp tục trưng ra một bộ mặt lo sợ của đứa trẻ ngây thơ.

“Vâng...”

Tiểu Lam lấy lại tinh thần thở dài xoa xoa đầu Hàn Dực rồi xoay người bước đi.

“Chúng ta mau lên thôi.”

Cô biết việc nam chính xuất hiện dị năng là rất sớm, trong lòng càng thêm quyết tâm mải dũa không để Hàn Dực làm chuyện gì bậy bạ trong tương lai.

Hàn Dực khóe môi dâng lên ý cười nồng đậm khác xa với vẻ ngây thơ lúc nãy. Ánh mắt hơi liếc nhìn ra phía sau. Khóe môi mấp máy lên ba chữ cùng với nụ cười tràn đầy tà khí. Cậu huyt sao một tiếng thật nhỏ...

Cuối cùng cũng đến rồi sao? Chậm thật đấy... Mà cũng không sao cả!

Hàn Dực phui bụi trên bộ quần áo sau đó chạy theo Trần Tiểu Lam.

Ngọn lửa đang cháy ngày càng nhỏ dần bỗng lần nữa bùng lên mãnh liệt cháy càng dữ dội hơn như muốn thiêu rụi tất cả vết tích ở đây. Trong Đam cháy dường như có một bóng người chậm rãi đi ra rồi trong chớp mắt biến mất như chưa hề tồn tại.

Thật lâu khi cả hai người Trần Tiểu Lam và Hàn Dực cùng bóng người thần bí đã rời khỏi đây. Đám cháy cũng dừng lại. Mọi thứ một mảnh đen kịt không dấu vết.

“Chắc lại để đi mất, mà dường như chúng ta lại thua nữa rồi...Đúng không?”

Một đôi giày da màu đen dừng lại trên mảnh đất bị thiêu rụi. Giọng nam có chút trầm khàn vang lên không nghe rõ cảm xúc trong giọng nói. Lời nói hẩn cật lên không biết nói với ai.

Dưới bầu trời đỏ rực như máu. Nam nhân kia xoay người bước đi, bước chân nhẹ nhàng phiêu dật không phát ra tiếng động. Áo choàng màu đỏ tươi như máu nhẹ nhàng tung bay theo con gió tán loạn. Nam nhân đó lại nhàn nhạt cất lời...

“Nhưng sẽ rất nhanh gặp lại thôi.”

“Và tôi nghĩ chúng nên đặt đóng trước một cái quan tài thật đẹp haha, tôi đang lo lắng về tương lai đây. Cậu muốn quan tài theo kiểu nào hử?”

Nam nhân đó lại tiếp tục nói một mình, câu hỏi được đưa ra nhưng không có ai trả lời và cũng không biết là hẩn ta không biết là nói với ai.

Không khí quý dị bao trùm toàn bộ...

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 14

~ Xin chào mọi người tôi tên là Lý Trần.

Cái tên thật củ chuối đúng không, aha tôi biết mà!

Tôi là một trong nhóm thuộc hạ của boss, khác với bọn nào phảng thích sử dụng vũ lực kia thì tôi ngược rất hiền lành và não tôi có rất nhiều nếp nhăn hơn bọn chúng. Và một điều nữa là tôi đẹp trai và tốt bụng hơn lũ đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia nhiều.

Tôi sống để phục vụ cho boss tính mạng tôi là của ngài ấy, trí tuệ của tôi sử dụng vì ngài ấy. Từ ngày định mệnh hôm đó tôi đã quyết định tôi chỉ sống vì boss mà thôi. Ngài ấy có thể là lỗ đen vũ trụ đối với kẻ khác nhưng ngài là mặt trời của chúng tôi. Sao? Boss của tôi là ai á?

Ngài là nam chính của truyện này đây Hàn Dực và ngài còn một cái tên khác nữa haha.

Boss là mộ người không thích sự cao trào, phẫn khích nhưng lại cực kỳ biến thái. Tôi chả thể hiểu rõ tính của ngài ấy, boss sinh ra mang theo mình dòng máu quyền quý, sinh ra để chiến thắng và sinh ra để bắt bại. Ngài ấy được ông trời ưu ái đến mức khiến người khác ghen tị. Nhưng mấy ai hiểu rõ đằng sau sự hào nhoáng khiến người khác ghen tị đó boss phải trả giá rất nhiều...

Ngài ấy rõ ràng không thích cười nhưng lại rất hay cười, không lạnh lùng đến mức đóng băng các cơ mặt nhưng cực kỳ độc tài, bá đạo và...biến thái. Rất rất biến thái. Tôi tự thấy mình đã biến thái rồi mà thậm chí ngài ấy còn thuộc một tầng lớp biến thái khác.

Boss là thanh niên hai mươi ba tuổi đầy quyền lực, ghét mấy trò giật tim cao trào và thích sai vặt người khác.

Boss không thích ăn cay, rất thích ăn táo , bị bệnh sạch sẽ và chơi mấy trò biến thái.

Tỉ như là sai vặt thuộc hạ đi đánh bom mấy tòa nhà lớn rồi quay phim lại gương mặt lúc đó của mọi người xung quanh, đau đớn hay sợ hãi thế nào về xem. Hay là khi trừng phạt mấy thằng phản bội thường sai vặt thuộc hạ dùng dao cắt mỗi đường trên da thịt tên phản bội khoảng 3 cm và mỗi đường đó cách nhau 1cm rồi cho quay phim lại toàn quá trình để dành xem, hoặc là đặt camera kính trong phòng tên Diệp Quang, lúc hẩn làm tình thì quay lại, đem về chỉnh sửa và rảnh rồi lôi ra xem trước mặt thuộc hạ... Và cái đoạn video được chỉnh sửa đó kỳ thực rất ba chấm... và còn nhiều nhiều việc làm khác nữa.

Boss thích đùa giỡn với người khác và phong cách giải quyết công việc của ngài ấy cũng vậy. Boss sẽ chơi đến khi chán mới quyết định số phận của kẻ đó ra sao. Giống như giải một khối rubik, giải xong thì ném sang một bên. Boss diễn kịch rất giỏi, nếu không phải chủ nhân của một cơ ngơi đồ sộ như vậy theo tôi ngài ấy nên đi đóng phim chắc sẽ đoạt được giải ảnh đế.

À quên nói về tôi. Tôi là bác sĩ miễn phí kiêm tay sai vặt đánh số thứ tự là số 3 của ngài ấy. Ngài ấy bắt tôi bắt cặp với một tên mặt than mù công nghệ yêu màu hồng, sống nội tâm và... hay khóc thầm.

Quả thật là tên đó có một trái tim thiếu nữ, hẩn ta hay xem mấy bộ phim Hàn Quốc nội dung hường phần có chút lâm li bi đát vào nửa đêm rồi ngồi khóc thầm thương cảm...

Thôi bỏ qua! Trong bảy người bọn tôi chỉ có mình tôi là bình thường nhất thôi! Thật tuyệt vời! Yaaa~

Vào một ngày đẹp trời, tôi chế ra một liều thuốc đặc biệt mong muốn gia tăng tuổi thọ của con người. Và tôi đã bàn bạc cũng lũ dờ hơi kia quyết định đem boss ra thí nghiệm dù biết rõ ngài ấy sẽ làm thịt chúng tôi.

Nhưng mà... Tôi vẫn muốn thử.

Hành trình đưa viên thuốc vào miệng boss rất khó khăn. Nhưng cuối cùng chúng tôi đã thành công khi tiêm nó vào quả táo, thử quả mà ngài ấy thích ăn nhất, ngài ấy ăn xong sau hơn hai tiếng mới bắt đầu xảy ra tác dụng.

Chúa ơi! Tôi vẫn còn nhớ mãi cái ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của ngài ấy nhìn chúng tôi. Chúng tôi lúc đó nhìn và biết trăm phần trăm là ngày chết của chúng tôi sắp đến rồi... Giời ạ!!!

Tác dụng của thuốc khiến thân thể của boss teo nhỏ lại vào khoảng độ tuổi 9 hay 10 gì đấy.

Sau tất cả ý nghĩ của chúng tôi ngay lúc đó là boss rất moe nha. Càng nhìn càng thấy boss nếu bị bọn buôn người bắt cóc bán đi chắc giá rất cao. A phi! Tôi đang nghĩ bậy bạ gì vậy... (=v=)

Y như cái khoảnh khắc lần đầu chúng tôi gặp boss vậy, boss ngao mạn và siêu cute. Thật là phần khích!

Sau đó là một chuỗi ngày tháng địa ngục của chúng tôi, boss bật chế độ độc tài level max. Chúng tôi vì chế độ này mà khôn đồn đến ngộp tim, thật sự là muốn tự tử cho xong. Thậm chí nếu như có gì chướng mắt boss không ngần ngại mà dùng dao rạch tay chúng tôi hay thậm chí là bị lĩnh cực hình gấp 2 lần mấy tên phản bội... Và trừ cái vụ rạch mỗi đường cách 1cm ra... huhu boss thật vĩ đại, ngài ấy chỉ ít vẫn còn yêu mến chúng tôi.

Đây là kết quả của chơi ngu! Tôi biết thế nào cũng vậy...

Nhưng boss không giết chúng tôi chắc hẳn là vì trái tim boss vẫn có tình yêu thương cho chúng tôi đúng không. Không cần nghĩ cũng biết đáp án là tất nhiên có.

Không ngờ là mặt thể sẽ ập tới, chúng tôi cảm thấy rất phần khích tựa như chơi một trò chơi mạo hiểm kịch tính, chúng tôi lại tiếp tục tổ chức cuộc bàn bạc hơn hai ngày hai đêm rút cuộc cũng chốt quyết định: 'Đá boss ra ngoài mặt thể.'

Không hiểu sao tự dưng lúc đó cả bảy người chúng tôi đều có chung tư tưởng lớn gặp nhau. Dù biết rõ hành động vô pháp vô thiên này sẽ khiến boss nổi giận khủng bố nhưng lỡ chơi đại rồi, đại thêm tí nữa cũng chẳng mất mát gì *châm nước mắt*

Thế là chúng tôi lại tiếp tục cầu siêu cho mình và thực hiện quyết định ném boss ra đường. Nghe thật vĩ đại và đau thương *hự*, sau khi boss trở lại chắc chúng tôi đều mong sống nữa.

Nhưng mà cuộc đời boss cũng nên tìm kiếm sự phần khích chứ ở không như vậy chắc ngài cũng thấy chán, chúng tôi làm vậy chỉ vì nghĩ cho ngài thôi a~ Boss có hiểu nỗi đau của lũ thuộc hạ này...

Thế là chúng tôi dùng sức trâu bò của mình trói boss lại và đưa ngài đến vùng nguy hiểm. Lúc đó boss đã trừng mắt nhìn chúng tôi cực kỳ thâm thúy, và tôi âm thầm thương xót cho chính mình...

Tìm tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mà trốn chạy a~ huhu

“Boss à~ Ngài chắc đang thấy chán lắm, ra đường làm một cuộc cải cách mặt thể đi a~”

Đó là lời cuối tôi nói với boss khi đưa ngài xuống vùng nguy hiểm.

Boss bị teo nhỏ đương nhiên năng lực cũng sẽ giảm, chúng tôi kỳ thực rất lo lắng muốn đến vùng nguy hiểm đón boss về, nhưng mà tìm kiếm cũng chẳng thấy dấu vết gì của boss. Chúng tôi lúc đó rất lo sợ nhưng khi cảm nhận được dị năng của boss thức tỉnh, chúng tôi rất vui mừng quyết định lập giao kèo người nào tìm được boss trước là thắng, kẻ thua thì bị đồ hết mọi tội lỗi lên đầu.

Hôm nay chẳng lẽ là gặp được rồi, rút cuộc vẫn chậm một bước...

Bị cái tên họ Lạc kia tìm được trước...

Thiết nghĩ lần này cái tên Diệp Quang sẽ tức điên lên...

Cơ mà phải nhanh chóng đón boss về mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nuôi Dưỡng Vua Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

